

PΔFi,
MIT VIRUS
OG JEG

JORGE
HOLGUIN

1987 - 1989

Hvidovre

Øversættelse Peloma Estrada

FORORD

af

Kathryn Ricketts

Det første der mødte mig, da jeg omsider, efter en 12 timers flyvetur, stod i Jorges entré var en lille udstoppet tøjabe.

Jorge præsenterede mig lidt genert for denne lille fyr, og jeg kan forsikre jer, at det sidste jeg var i humør til, var en samtale med et stykke legetøj. Min første tanke var, at nu var Jorge da for alvor blevet vanvittig.

Men der var noget ved de mørke glasøjne, der gjorde, at jeg alligevel ikke helt kunne ignorere den lille lårne fyr, som han sad der og puttede sig på Jorges arm. Til min overraskelse bemærkede jeg, at tøjabens øjne udstrålede en sørgmodig bevidsthed, ikke ulig dens ejers, og det føltes, som om de nansomt søgte at trænge ind i mit hjerte.

Hvordan kan en mand tage os på rejse gennem sin kamp for livet, med alt hvad den indebærer af foruroligende voldsomhed og konfus omhed, uden samtidig at lede os ud på de smertelige dybder, vi helst ikke vil vide af lige nu, idag, eller for den sags skyld, i morgen.

Og hvordan kan han beskrive sine lidelser for os, sin virkelighed i forhold til livet og døden uden samtidig at fremprovokere en påtvungen sympati eller tårepersende medynk, der blot giver os en plausibel undskyldning for at trække os tilbage til småkagedåsen i køkkenet.

Når dagen, med al dens hektiske aktivitet og trygge leben, er omme, skulle man vente, at sjælen, under disse omstændigheder, overvældes af indadvendt tungsind.

Men sådan var det ikke for Jorge. Disse stunder var for ham og Pafi de festligste. Tit kunne jeg høre deres livlige snak til langt ud på natten. Somme tider var samtalerne ikke andet end mangosange og jungleopskrifter, men efterhånden som jeg lærte Pafi bedre at kende, blev jeg klar over, at der bag den sørgløse sludren lå langt mere, end vi nogensinde vil få at vide.

Jeg indrømmer, at det tog sin tid at vænne sig til den kendsgerning, at dette lille væsen ikke alene havde en stemme, men også en livshistorie, en særlig humoristisk sans, en sjæl og ikke mindst en meget vigtig mission. Jeg forstod da, at Pafis stemme ikke blot tilhørte Jorge, men derimod hvem som helst, der kunne, eller snarere ville tale den. Denne stemme skabte et bindeled mellem Jorge på den ene side og hans familie og venner på den anden.

Pafi havde mod til at sige ting, Jorge ikke selv kunne udtrykke, og således blev Pafis stemme, Pafis sprog efterhånden selve nøglen til min kære vens hjerte og stilfærdige frygt.

Det er ved hjælp af dette sprog, at Jorge har mestret den vanskelige opgave at redegøre for en uheldbrelige sygdom med poetisk humor; og efterlade et opsigtsvækkende dokument, der giver stof til eftertanke.

Pafi og Jorge udgjorde det perfekte makkerpar, og resultatet af deres alliance fremstår i denne bog som såvel fantasifuld fiktion som en informativ redegørelse for den virkelighed, en person ramt af sygdommen AIDS står overfor.

Men væsentligst af alt lærer den os at finde trøst for, og svar på de grusomme uretfærdigheder, verden nogle gange byder os, ved at se indad i os selv og finde vores egen Pafi.

Det er med stor glæde og stolthed, at jeg her præsenterer læserne for "PAFI, MIT VIRUS OG JEG".

PAFI KOM TIL MIG PÅ ET SÅ PASSENDE TIDSPUNKT..
HAN VAR NØGEN..

Jeg behøvede blot at kaste et blik ned i den plastikpose, jeg netop havde fået forærende, for at vide, at den lille tojabe, der lå i den skulle hedde Pafi.. Jeg skyndte mig at løbe ud i køkkenet for at kunne hilse ordentligt på ham, for at kysse ham og lade mine tårer få frit løb, uden at nogen så mig.

Pafi kom til mig på et så passende tidspunkt i mit liv, at jeg somme tider spørger mig selv, om det mon ikke skulle være noget, der var blevet arrangeret for mig ovenfra et sted.

Han kom til mig i al sin nogenhed som enhver anden chimpanse fra junglen. Lådden og blod med store ører og et vemodigt smil.

Det var sommer:

- "Hej Pafi. Har du det ikke for varmt med al den poliesterpels?"

- "Nej" - svarede han med en meget lille stemme, der lidt efter lidt blev mere tydelig - "Vi tojaber føler hverken kulde eller varme".

Men det var nu ikke sådan, at Pafi ligefrem kunne prale af at være ufølsom. Tværtimod. Tit så jeg ham sidde og kigge ud i luften og vidste, at han sad og dagdrømte om alverdens ting: Om palmerne i Afrika, om mangotræet, hvor han var vokset op i en stor familie og om hans søskende, som han havde måttet forlade den dag, han kravlede ned i en papkasse for at begynde et nyt liv et andet sted... Han savnede det alt sammen og somme tider så meget, at ikke engang en hel klase bananer var nok til at få ham i godt humør igen.

- "Men hvorfor hoppede du så ned i den papkasse, hvis du nu var så glad for at bo oppe i mangotræet?"

- "Vi små pilsdyr har til opgave at tage os af menneskene. Du havde brug for mig, så derfor kom jeg. For at kunne kartegne dig

med mine små, bløde hænder, lyttede til dig og holde dig med selskab. Alle de ting, der gør mig lykkelig".

Pafi sov på den blå sofa i stuen. Om dagen nød han at sætte sig op i hjørnet mellem alle puderne og bare betragte sine omgivelser. Men somme tider lod jeg ham også kravle op i min seng og lægge sig på hovedpuden. Der lå han så musestille - uden at sige en lyd. Han lå bare og så op i luften, mens tiden gik - som om han ventede på et eller andet.

Om morgenen mens vi spiste morgenmad, plejede vi at snakke sammen. Pafi fortalte mig om alle de narrestreger, han havde fundet på sammen med sine søskende. Som f.eks. den dag, de havde tisset på en gruppe turister. Eller engang de smed mangosten ned på elefantstien.

- "Ha, ha", Pafi skreg af grin og hoppede op og ned på sin bløde bagdel.

- "Pas på Pafi, at du ikke går op i sommene".

- "Ha, ha, hi"

Jeg fik Pafi en dag i en af de sidste måneder af året -87. Min danse-teatergruppe havde netop afsluttet den sidste af en række forestillinger i Tivoli. Det var på det tidspunkt, de første symptomer begyndte at vise sig.

Da vi kom ud på gaden, var det blevet meget koldt. Mine kammerater - de skuespillere og dansere, der havde været med i forestillingen - havde lyst til at finde et sted, hvor de kunne få noget at spise og sludre lidt. Jeg selv svedte og hostede. Jeg var ret sikker på, at jeg havde feber, men tænkte, at det nok bare var den influenza, som alle mere eller mindre rendte rundt med på det tidspunkt.

Pafi sagde ikke noget, da jeg begyndte at hoste og få høj feber hver dag. Han satte sig på min hovedpude og så bekymret på mig, men han blev ved med at smile.. for at holde mit humor oppe.

Sammen tilbragte vi nogle rædselsnætter med at lægge kolige vaskeklude på panden og drikke små slurke vand fra en lille flaske. Eller sutte isklumper i os. Og hele tiden rendte vi ud og kastede op. I køkkenvasken, for der var ikke noget WC.

Da det så småt begyndte at gå op for os, hvad det kunne være, jeg fejlede, så Pafi meget bedrovet på mig. Han så ellers så elegant ud, som han sad der i sit skræddersyede sæt tøj med stribede bukser og en lille rød lilla jakke, der matchede så fint i farven til mit rødgrødsopkast.

Jeg ved ikke, om det var ham, der sørgede for det, men pludselig en dag kom der en ambulance og hentede mig tidligt om morgenen. Jeg kunne ellers lige have forestillet mig Pafi hoppe fra møbel til møbel, til han nåede telefonen, dreje nul-nul-nul, vente til der blev svaret, for så at forkynde sit "Uh, uh, uh".

Det er svært at vide, hvor meget man skal tage med på hospitalet, når man ikke ved, om opholdet evt. vil komme til at være en evighed, eller måske vil ende i en rejse hinsides.

En tandborste, en spændende bog plus én, der er knapt så spændende, underbukser og en pyjamas. Kort og godt.

I sidste øjeblik, da han troede, jeg ikke så ham, gav Pafi et lille hop og lod sig falde ned i tasken, hvor han gemte sig under tojet.

Ambulancefolkene var meget søde. De hægtede op i mig, én under hver arm, og slæbte mig de fem etager ad stejle trapper, fra min lejlighed ned på gaden. Mysundegade på Vesterbro.

De stoppede mig ind i vognen; en orangefarvet Mercedes Benz med matterede ruder og en bunke doktorgrej hængende ned fra loftet. Min søster fulgte mig til hospitalet i tavshed. Hun var blevet så forskrækket over næsten ikke at kunne høre min stemme i telefonen, at hun var kommet rejsende helt fra Californien.

Jeg blev lagt i seng med søv tæpper over mig og et lignende antal under, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på historien om

Prinsessen på ærten. To af tapperne gemte jeg til minde. Man ved jo aldrig, hvornår man kunne få brug for dem.

Det var frygteligt koldt. Heldigvis havde hospitalet et system med ovn-opvarmede flonelslagner. Hver gang ét var blevet koldt, og jeg begyndte at ryste af kulde i min feberdøs, kom de og lagde et nyt ét på.

Pafi kravlede hurtigt op på en knagerække og satte sig til at iagttage omverdenen, sådan som han havde gjort det fra palmetoppe i Afrika. Han var bange for, at jeg skulle skælde ham ud for at have smuglet sig selv ind på hospitalet.

- "Jeg har set dig, Pafi. Kom nu ned så vi kan sludre lidt sammen. Jeg tror for øvrigt også, jeg har nogle peanuts i en af lommerne". Det sidste sagde jeg for at berolige ham lidt.

De tog tojet af mig, de stak mig, de pillede ved mig. De gav mig sprøjter med superhoje doser af cortisona, de gav mig ilt og lod mig ligge med et drop i armen, der hele tiden forsynede mine årer med en blanding af vand, sukker, salt, kalium og sulfat. De udsatte mig for en skrækindjagende røntgenundersøgelse af bronchierne, der krævede, at jeg i flere timer forinden, ikke måtte indtage noget som helst - ikke så meget som en slurk vand. Til sidst folte jeg mig omtrent så udmattet som en guldpopper.

To dage og mange undersøgelser senere, dukkede en læge op i spidsen for en delegation af sygeplejersker, der lod som om, de var dybt optaget af at skrive ned i deres små bøger, men som i virkeligheden stod der for ikke at gå glip af noget, når nu lægen skulle til at meddele mig, at jeg havde den berømte virus.

Ville jeg mon begynde at slå og sparke vildt omkring mig?

Ville jeg kaste mig ud af vinduet?

Ville jeg bryde hulkende sammen?

Nixen, bixen. Ingen af delene. Jeg lod dem stå dér med fletningerne i postkassen. Jeg fik sådan et anfald af krampelatter, at jeg nær var blevet kvalt. De blev helt forskrækkede og

styrtede afsted for at hente en flaske æter, eller hvad det nu har været, som de stoppede op i næsen på mig.

Det skulle blive det første af mange apparater og genstande, jeg i tidens løb har fået introduceret via diverse dele af kroppen.

Senere forklarede en psykolog mit latteranfald med, at det havde været min måde at tackle angsten på.

II

VI TILBRAGTE HELE EFTERMIDDAGEN KNUGET IND TIL HINANDEN
UNDER DYNEN - OG VI GRÆD..

I begyndelsen tog Pafi og jeg det hele i stiv arm. Vi legede med alle de tingenoter og dimsedutter, der var på stuen.

- "OK, du stikker en finger ind i det hul der, hvor der står VACUM, så tænder jeg for den, og så ser vi, hvad der sker".

- "Nej, lad os hellere stoppe WC-papir ned i den der, der hedder UDSUGNING".

- "Ih, prøv at se her. Der er en lille radio med hovedtelefoner - og en læselampe. Og her er en anden lille vågelampe, for at man ikke skal skvatte over sine egne ben, hvis man skal op om natten".

- "Har du set badeværelset, hvor flot det er? Med bruser og alting".

- "Hvad så med de små flasker under sengen med plastikslanger i låget?"

- "Orv, persienerne for vinduet er elektriske. Se, man skal bare trykke på en knap, så åbner de sig".

- Prøv så at se den lille sjove fyr dér: den lille røde klokke til at ringe efter sygeplejersken".

Pafi var henrykt, og alt imens han opsnappede nye ord, hoppede han rundt fra møbel til møbel og pegede og undersøgte alt til sidste detalje.

- "Her får vi det bare fint", sagde han til sidst.

Men midt i latteren og alle lojerne, folte vi os begge meget triste tilmode, og vi tilbragte mangan en stund med at tude nede under dynerne.

Små aber grader ikke med tårer. I stedet skælver de over hele kroppen og får lyst til at klamre sig til noget. Hele eftermiddagen lå vi tæt sammen, og ind imellem fortalte jeg en historie om junglen, for at han ikke skulle kede sig.

En gang fandt jeg på en lille fortælling om, hvordan giraffen fik sine brune pletter:

Der var engang et stort mangotræ midt i Afrika - ikke så langt fra Bambala. Der boede en stor familie af aber ligesom du, Pafi. Mere end 40 aber var der - alle meget tilfredse og glade. De sov, legede og spiste oppe mellem træernes grene.

Tæt derved lå der et lille vandhul, hvor de kunne vaske sig og svømme rundt - når ellers vandet var rent. Om vinteren forvandlede vandhullet sig nemlig til en stor mudderpøl, og så blev de nødt til at gå ned til floden for at vaske sig.

En dag dukkede der en stor gul giraf op. For denne fortælling blev til, var alle giraffer nemlig helt gule. Giraffen begyndte at spise af mangotræets blade - den havde jo den helt rigtige højde.

Aberne betragtede den en tid, og en meget gammel abe nærmede sig og sagde: "Undskyld frue, men vil De ikke nok lade være med at spise vores træ? Det ender med, at vi ikke har noget sted at bo".

"Grimme abe", svarede giraffen, hvorpå den med megen værdighed vendte sig for at gnaske endnu en klynge blade i sig. Aberne blev meget kede af det og satte sig til at tænke, så hårdt de kunne. Endelig var der en lille fyr, som var helt pjattet med at lege og lave spetakkel, der sagde: "Godt, nu da giraffen alligevel står der, kan vi lisså godt bruge den som rutchebane. Vi kan glide ned ad dens hals og springe lige ned i vandhullet. Hvem ved, måske bliver den til sidst så træt af det, at den går sin vej". De andre aber var begejstrede for ideen. Alle som én hoppede de i deres badedragter og stillede sig op i en lige række. Den første til at rutche ned, var den lille abe, der var kommet med forslaget. Ih, hvor den nød det. Den kurrede ned ad giraffens hals, grinende og skrigende og PLASK, lod den sig dumpe ned i mudderpølen, så mudderet sprojtede til alle sider. Giraffen lod sig ikke mærke med noget. Den

fortsatte med at gumle. Men aberne blev ved med at rutche ned, og de morede sig herligt. Så meget sprøjtede de, at giraffen til sidst var helt dækket af mudder. Den blev meget vred og gik ned til floden for at vaske sig. Men hvor meget den end gned og skrubbete sig med græstotter og pimpsten fra Kilimanjaro - kan du huske; Pafi, det var det bjerg, du kunne se fra dit hjem - så kunne den ikke få mudderet af. Med stor anstrengelse lykkedes det den at vaske en smule af, men kun nok til at nogle gule områder kom til syne. Resten af dens krop var stadig dækket af nogle grimme, brune pletter.

Giraffen blev rasende. Den skyndte sig at løbe væk, for at ingen skulle se den, og fra den dag generede den aldrig mere den lille chimpansefamilie.

- "Og det er derfor, at girafferne er plettede", sluttede Pafi.

Når der var vagtskifte på hospitalet, eller når en af sygeplejerskerne skulle skrive i en bog kaldet MAPPE, blev jeg bedt om at læse, hvad der var blevet skrevet og selv tilføje, hvad der faldt mig ind. Nogle enkelte brudstykker gemmer jeg:

9:00   Temperatur: 39,5
          Puls: 100
          Leveren er vokset.

14:00   Frokost: tre kiks med smør.

16:00   Kastede frokosten op.
          Blodtransfusion, lumbalpunktur og forberedelse til
          røntgenstråler.
          Røntgenundersøgelse af bronchierne i overmorgen.

8:00   Stod op ved midnat og gik alene rundt i gangene.

10:00   Mål omkring maven: 83 cm

20:00   Smerter i halsen som følge af røntgenundersøgelse

21:00   Blodigt opkast.

- "Kan du huske, Pafi, den gang min mave svulmede op, og de lod mig ligge her i ti dage uden noget at spise. Ti dage hvor jeg kun måtte drikke vand, fordi min mave var gået i strejke. Diaplegisk tarmslyng, kaldte de det".

- "Uhf!"

- "Jeg folte det, som om jeg hang og dinglede i en trapez med alle de poser sat fast med nåle i hver arm, så jeg ikke kunne bevæge mig. Den læge, der hedder Kirsten, fik mig flyttet over på en anden stue for, som hun sagde, at folk ikke skulle komme rendende og forstyrre mig. Jeg tror nu snarere det havde noget at gøre med, at hvis man er meget syg, så er det bedre at stuve én af vejen, for ikke at vække for meget opsigt, hvis man nu skulle gå hen og dø. Hun satte et stort skilt op på dobbeltdøren ind til stuen. INGEN BESØGENDE, tror jeg, der stod. Jeg måtte ikke få besøg".

- "Uf ja, og du lå med den dér slange, der gik fra maven op til næsen. Den var fuld af noget, der lignede spinatsuppe, men jeg tror nu, det var lort, som bare ikke kunne komme ud, hvor det skulle.

Du lå dér i sengen, uden at kunne røre dig, med det mest bovede udtryk i ansigtet og stank som et helt abelokum. - Hvad jeg derimod ikke husker er, at der skulle have været nogen trapez. Jeg tror mere det handler om, at du godt kan lide at dagdrømme og opdigte ting, der passer i dit kram".

- "Måske Fafi, men følelsen af at hænge, er nu rigtig nok. Følelsen af at hænge i et træ fuld af små aber ligesom dig".

PATIENTEN HAR UDVIKLET NOGLE MEGET INTERESSANTE
TRICKS I SENGEN

Jeg har efterhånden været indlagt et utal af gange. Somme tider kun for en dag, andre gange en uge og andre igen en hel måned. Ideen med bogen her er, at den skal redegøre for tanker og følelser, liv og død i denne Infektionernes Højborg på Hvidovre Hospital. Personalet på afdelingen er der af egen fri vilje. Fordi de selv har ønsket og valgt at arbejde der. Denne frivillighed skinner igennem i den måde, de behandler os patienter på. Sådan med en speciel varme, der ligesom gør sygdommen lidt lettere at bære.

Hospitalet havde givet mig en "dagbog", der permanent hang på min sengekant. Det var meningen, at jeg skulle skrive om alt, hvad jeg følte i den. Om alle mine dårligdomme. Men jeg foretrak at skrive i min egen notesbog.

Jeg var meget afholdt af lægerne, og Pafi mente, at det var fordi, jeg ikke brokkede mig tilstrækkeligt. Havde det været ham, der havde været syg, skulle han nok have vidst at gøre dem alle sammen vanvittige og ærgerlige ved at skrive en hel masse ned. En morgen bad han mig læse, hvad der var blevet skrevet i "dagbogen".

- "Men jeg har så svært ved at fokusere, når jeg læser, Pafi"-
indvendte jeg. "Nogle af lægerne mener, at det er den almindelige træthed, jeg lider af, der også påvirker øjenmuskulaturen, men personligt tror jeg nu, at det er eftervirkningerne af den øjeninfektion, jeg havde. Den, der ville have gjort mig blind, hvis ikke den var blevet bremset i tide. Det var så forfærdeligt den dag, der pludselig begyndte at dukke hvide pletter op for øjnene af mig, og jeg måtte styrte afsted til heksedoktoren. ("Nuvel, så læser jeg:")

Torsdag, den 1. juni 1989

18:00 Maven udspilet; omfang 82 cm.

Sjette dag uden at indtage føde.

Patienten har udviklet nogle meget interessante tricks i sengen. Skal ringe efter sygeplejersken hver gang, han føler trang til at gå på toilettet.

(Jeg var meget bange for at miste kontrollen, bange for at skulle blive afhængig af andre, men med tiden lærte jeg at affinde mig med det, så det til sidst slet ikke generede mig mere).

Diaré: 1360 ml.

(Jeg måtte ikke bruge wc-et direkte, men skulle have et bækken placeret nede i wc-kummen, for at kunne måle mængden. Det at gå på toilettet, krævede et helt posebærende følge af sygeplejersker, som stille sig op i rundkreds omkring ens person som støtte).

Udsugning: 350 ml (fra næsen)

Indtaget væske: 900 ml (Mængden af indtaget væske måtte under ingen omstændigheder overstige mængden af urin. For at mine fødder ikke skulle svulme op).

Urin: 1350 ml (Jeg brugte en lille ande-formet plastikbeholder til formålet. Personalet, der kom for at hente den, bar altid handsker. Jeg blev så glad over at se, at min egen familie, når det var dem, der skulle tage imod den, gjorde det med de bare hænder. Engang sagde jeg til dem, at jeg ville ønske, at alt kunne være enkelt som det!)

Intravenøse injektioner: 3700 ml ("Pænt fordelt, som ikke gør ondt, og som indeholder en masse lækkerier, tak", ytrede Pafi) (Jeg havde fået lagt en slange ind i årerne, helt op til noglebenet, tæt på hjertet, og derigennem "fodrede" de mig med proteiner, fedtstoffer, glykose og salte i diverse farver og sammensætninger).

20:00 Fødder hævede.

Midnat: Tog, efter eget udsagn, ud for at svømme.

Deliriumstilstand.

— "hvad betyder deliriumstilstand?" spurgte Pafi.

Delirium er, når man tror, der sker en hel masse, der slet ikke sker i virkeligheden. Når man er meget syg og fyldt op med alskens medicin, kan det være svært, at holde de ting, der er sket i virkeligheden, ude fra dem man enten forestiller sig eller ønsker skal ske".

- "Ah, nu forstår jeg".

- "Du kan da godt huske det vidunderlige svømmebassin, jeg troede, de havde anbragt for enden af min seng den aften, kan du ikke, Pafi? Så indbydende det var med sit kolige, krystalblå vand, omkranset af græske søjler og grønne planter og med en perfekt udtænkt arkitektonisk belysning. Det var lige, hvad jeg trængte til oven på alle de overophedede dage med feber, piller og indsprøjtninger".

- "Ja, du bad mig gå ud og tag mine badebukser på, men jeg havde jo ikke nogle, så jeg blev nødt til at vikle en af de små klude om mig, som du bruger, når du ikke kan holde på vandet. Du selv rendte rundt i bar figur, kun iklædt dine sædvanlige slanger, der stak ud her og der og alle vegne. Du begyndte at kravle ned fra sengen, men så var det, din mor hørte dig og ringede efter sygeplejerskerne. Der kom også en meget rar læge til, men hvor meget de end forsøgte, lykkedes det dem ikke at få dig overtalt til at gå i seng igen. For nu havde du jo sat dig i hovedet, at du ville ud og svømme. Og også jeg, for den sags skyld".

- "Nu bagefter står det alt sammen lidt tåget for mig. Jeg ved faktisk ikke engang rigtig, om jeg var vågen, eller om jeg sov".

- "Ja, hvem skulle så vide det? I hvert fald ikke mig.

Nå, men til sidst faldt vi lidt til ro og gik i seng igen, men minsandten om du så ikke absolut skulle finde på at ligge og hive i den dér plastikslange i stedet. Den, der gik næsten helt op til hjertet, og som lagerne havde lagt noget så omhyggeligt for at kunne give dig malk, eller hvad det nu var, igennem den. Og hvis du havde fået den hevet ud... det havde bare været...".

- "Det havde bare været hvad, Pafi?"

- "Ham, din stuekammerat, Kim, han forvandlede sig til en "tití" lige med et samme. En tití, det er sådan en lille arrig abe, der river og sparker og spiser kakkellakker. Nå, men sådan én lignede han altså, for hvis det var lykkedes dig, at få den hevet ud, så ville de ikke have kunnet lægge den ind igen, af frygt for at beskadige hjertet. Det er noget med, at det skal gøres med røntgenstråler og alt sådan noget. Du begyndte at råbe op om, at det var slangen, der var noget galt med, og at de bare skulle hente et stykke papir og en blyant, så skulle du nok tegne, hvordan, sådan en slange skulle se ud".

- "Det sagde jeg da ikke, hva'?"

- "Doktor Kirsten spurgte, om du mente det alvorligt, eller om det kun var noget, du sagde for sjov, men du smilte bare til hende på den mest velopdragne måde".

- "Gudskelov!"

- "Så hentede de papir og blyant til dig, og der lå du så med øjnene halvt lukkede og tegnede noget, der mest af alt lignede en tandløs kam. Hvor pinligt!"

- Ja Pafi, jeg har vist lavet temmelig mange tåbeligheder på det sidste. Men når man sådan ligger her, så ser man altså alting på en anden måde".

- "Det skal nok passe, for bagefter begyndte du at fable om, at dit vandglas var fuld af små danserinder".

- "Uf ja, de var klædt i tyll og blev ved med at dreje rundt og rundt i cirkler. Den mest forfærdelige koreografi, jeg til dato har været vidne til. Jeg tror, de til sidst druknede og gik til grunde i en af mine spytteseancer".

- "Nej, det var en af sygeplejerskerne, der tog glasset med sig efter at have været inde for at skrive noget ned i bogen".

- "Aha!"

Teddy kom for at besøge mig en dag, og jeg blev ligesom enig med mig selv om at stå op og klæde mig på i den anledning for at kunne tage imod ham ude i opholdsstuen. Der sad jeg så, og tankerne kørte rundt i hovedet på mig, uden at jeg var i stand til at formulere dem. Jeg følte mig helt mat og havde ikke energi til at sige ét eneste ord.

På hospitalet har man enormt megen frihed; man får lov til at gøre stort set, hvad der passer én, og man kan modtage besøg døgnet 24 timer. Undtagen altså hvis de har sat et skilt på døren.

Mange gange er Kathryn, min søster eller min mor blevet og har spist og sovet på hospitalet - ligesom Pafi.

Jeg husker en gang - meget kort efter at jeg var blevet syg - hvor min mor kom og besøgte mig. Jeg tilbød hende noget mad fra min tallerken, og hun sagde at 'nu havde jeg vel ikke allerede overhåldt det med mine baktusser'. Denne detalje sårede mig meget. Jeg ville da aldrig drømme om at tilbyde hende noget, hvis der var fare for, at hun kunne blive smittet. Det var hun selvfølgelig godt selv klar over, så snart hun havde sagt det, og fra den dag delte vi altid alt, hvad vi spiste, når hun var her, og hun lagde sig i min hospitalsseng, når jeg blev træt af at ligge læjt, for at jeg kunne læge mig på sofaen, hvor hun plejede at sove.

Søndag, den 4. juni 1989

8:00 Urolig og forvirret. Bliver dæmpet ned med Apozepam.
Skal helst sove så meget og så længe som muligt.
Bliver overflyttet til enestue og må ikke modtage besøg.
(Jeg følte mig som en dødsdomt).

12:00 Har problemer med at forstå, hvad der bliver sagt til ham, samt hvad der bliver skrevet i dagbogen.

(Her skal man naturligvis tage højde for, at de til tider skriver på dansk i stedet for på engelsk. Jeg har godt nok lært temmelig meget dansk efterhånden, men jeg mangler stadig en del, også selv om jeg er blevet ret skrap til at forstå det fagsprog, de bruger på hospitalet. Min mor har bedt om at måtte kigge i min journal, men jeg tror ikke, de giver hende lov. Her på hospitalet respekterer de nemlig patienternes privatliv meget).

20:00 Fortsat sort og let blodig diaré.

(Uf, sagde Pafi, da han læste det).

22:00 Vi har midlertidigt losnet ham fra "trapezen", som han selv kalder den, for at han kan hvile bedre.

Er blevet mere klar og er igen i stand til at genkende folk.

23:00 Mål omkring maven: 77 cm

Temperatur: 39,6

Hurtig vejrtrækning

Puls: 100

Tryk: 7-11

- "Du lignede en syg hund, gjorde du", sagde Pafi "De satte et skilt op på døren i det dér sprog, som jeg ikke kan forstå, fordi det ikke ligner det sprog, vi aber taler, men det var i hvert fald for, at ingen skulle forstyrre dig. Jeg benyttede mig af lejligheden til at tisse lidt i blomstervasen, nu jeg ved, at du ikke bryder dig om blomster. De havde været rigtig dyre, og den næste morgen var de helt visne. Men på den anden side, hvis de havde været der for at live op på stuen, som din mor sagde - hun havde nemlig ved hjælp af megen snedighed fået ordnet det, så hun kunne være hos dig på stuen - Ja, så var jeg her jo stadigvæk til præcis det samme".

HANS LILLE HÅND KOM FREM FOR AT KÆRTEGNE MIG, OG
 - HVIS DET HELE BLEV LIDT FOR SØRGELIG -
 FOR AT TØRRE MINE ØJNE

Indtil for få år siden var Sankt Hansormene den eneste kilde til udspreddning af såkaldt "koldt lys". Altså med andre ord lys, der ikke afgiver nogen form for varme.

Princippet med koldt lys låder sig meget let demonstrere: Man skal blot fylde et syltetojsglas med Sankt Hansorme og derefter tilsætte et rått æg. Ægget bliver ikke, som man måske skulle tro, til spejlæg, hvilket er et tydeligt bevis på lysets tilstedeværelse uden samtidig varme.

Og som tiden går, spiser de små insekter sig tykke og veltilfredse i ægget.

Men sådan er det ikke længere: Japanerne har nu opfundet et apparat - temmelig sikkert af mærket SONY - der er i stand til, gennem en plastikslange, at udsende en kold lysstråle. Og takket være en nylig reduktion af denne slanges omfang på hele to cm, er den nu blevet mere "brugervenlig". Med brugervenlig menes, at den kan sluges af patienten til hjælp for lægerne i deres undersøgelser af ens indre. Men ikke nok med at man skal sluge slangen. Næh, der følger såmænd også et lille videokamera med og en saks, der skal forsyne lægevidenskaben med vævsprover fra ~~bughulen~~. Det hele skal ned samme vej.

manøvren

De indledende manøvrer til forberedelsen af dette store eksperiment kaldet gastroscopi, bestod i, at jeg ikke måtte indtage hverken vådt eller tørt i 24 timer forinden. *gastro skopi*

Og det til trods for at man til stadighed indprentede mig vigtigheden af, at jeg tog på i vægt, noget der indebar, at jeg dagligt måtte lade mig udsætte for den psykiske tortur, det var at skulle stå op på vægten.

Formålet med eksperimentet, hed det sig, var at undersøge, hvorvidt undertegnede led af mavesår, svamp eller lignende delikatesser.

Denne morgen tilkaldte sygeplejersken to af disse hvidklædte mænd, hvis job det er at transportere patienterne rundt i deres egne senge på de kilometerlange hospitalsgange.

Jeg blev trillet afsted, fulgt af nysgerrige blikke fra de andre patienter, der altid nøje holdt øje med, hvem der blev kort afsted og af hvilken grund. Jeg dækkede mit ansigt til med det lagen, jeg havde over mig, for at forskrække dem og få dem til at tro, at jeg var et lig.

Somme tider gik Kathryn eller min søster med, når jeg skulle til undersøgelse for at se, hvordan det foregik. De mente også, det var vigtigt, at man på hospitalet var klar over, at jeg ikke var alene, så de ikke pludselig begyndte at lave små, sjove ekstraksperimenter med mig. Selvfølgelig var jeg taknemmelig over, at de tog med, men samtidig brød jeg mig ikke rigtig om det. De blev nemlig mere chokerede over at overvære undersøgelserne, end jeg selv blev over at deltage.

Nå, men denne gang blev jeg, efter endt rejse, overrasket over at finde mig selv i noget, der mest af alt mindede om et TV-studie, og hvor væggene var dækket af ikke mindre end seks fjernsynsapparater. Men i stedet for producere, teknikere og fotografer, bestod modtagelseskomiteen af en enkelt læge og en sygeplejerske.

Min lille tøjabe Pafi lå gemt nede under hovedpuden. Han er nemlig altid med mig, når jeg skal til undersøgelse. Så ligger han dér og holder mig med selskab, og ind imellem strækker han sin lille hånd frem for at stryge mig over håret eller, hvis det hele bliver lidt for sindsbevægende, for at tørre en tåre bort.

Sygeplejersken rakte mig et af de omtalte apparater med koldt lys og bad mig uden videre sætte det til livs. - "Kunne jeg få et glas vand", bad jeg. Og alt imens jeg drømte om letfordøjelige, fyldte butterdejssnitter, tvang jeg mig til - som den naturligste ting i verden - at lade kablet glide ned, hjulpet på vej af små slurke vand.

Pludselig tændtes alle seks tv-apparater på én gang og blandede op for noget, der må kunne beskrives som værende intet mindre end en åbenbaring. At tænke sig at maven ingenlunde var blød og lyserød indvendig, sådan som jeg altid havde forestillet mig, men derimod brun og fuld af højdedrag og fordybninger. Rundt om i dette landskab lå små bidder ristet brød på lur, og over store strækninger herskede noget grønligt slam, som jeg ikke mindedes at have fortæret på noget tidspunkt. Sorte grotter udgjorde skjulesteder for tusinder af brogede anonymiteter i forrådnelse. Og som om det ikke kunne være tilskrækkeligt, så hang der på siderne nogle sækkeformede ^{vedkæmper} kirbler, hvis mission givetvis var at strangulere maden, inden den egentlige fordøjelse kunne begynde.

Efter ca to timer kunne vi igen forlade studiet, hverken rigere eller fattigere end da vi begyndte eksperimentet. Det var nemlig ikke lykkedes at finde noget af interesse for den højere lægevidenskab. Sådan var det ofte. De ledte og ledte, men fandt aldrig det, de søgte efter. De prøver, der blev sendt til laboratoriet, kom meget tit tilbage med påhæftelsen "negativ", og i lang tid lå resultatet af prøverne inden for normalområdet.

På denne ekskursion til hospitalet koncentrerede min sygdom sig fortrinsvis om en helt ustyrlig diaré.

Dagen efter bragte de mig til et andet studie, og her gik undersøgelsen ud på, at de stak et videokamera op i enden på mig. Og foruden kameraet i øvrigt også diverse velkendte tilbehør såsom lys, saks og en pincet i stil med dem, man bruger til at plukke øjenbryn. Bagefter folte jeg mig temmelig medtaget, og i lang tid efter blødte det, når jeg gik på toilettet. Og dette til trods for at jeg hver dag, for at blodgøre, tog mine HUSK, disse tabletter, der svulmer op i maven, når man drikker vand.

Jeg spekulerer somme tider over, hvor mange flere af disse elektriske husgeråd, man har tænkt sig at stikke op i mig eller lade mig sluge. En blænder måske eller en brødrister. Eller hvad med en af de der elektriske knive, man bruger nu om stunder til at partere skinker? Og måske man så senere kunne udvide repertoire med et par transportmidler eller tre: "Lad os se. Skulle

det være en lille bid taxa mere?". "Mmm, dette SAS rutefly er en ren delikatesse".

Men alle disse undersøgelser er vand ved siden af den frygtede og alt for hyppigt tilbagevendende bronchoscopi. Her skal man ikke som tidligere indhalere benævnte kamera med lys og hvad ellers dertil hører gennem munden. Nej, lækkerierne skal indenbords via næsen for så at blive sænket ned, til de når lungerne. Under hele processen, sprøjter de med vand som fra en havesprinkler, alt imens saksen flittigt forsyner sig med laboratorieprøver.

Jeg har set nogle af de andre patienter, i desperation, banke hovedet mod væggen efter at have fået meddelelsen om en forestående lungeundersøgelse. Men hvor forfærdende denne undersøgelse end måtte være, så er den meget vigtig. Det er nemlig den eneste måde, hvorpå man kan finde den berygtede Pneumocistis ^C Garini, en lille bakterie, som blev opdaget af en brasiliansk læge. Denne lille fætter er ophavsmand til en lungebetændelse, der mere end én gang har stedt en patient til hvile. En af mine venner her på hospitalet er i øjeblikket hårdt angrebet af den og ligger i respirator.

Det er muligt, at den smerte jeg nu gennem længere tid har haft i den nederste del af højre lunge, er et produkt af dette lille bæsts tilstedeværelse. Men det kan selvfølgelig også skyldes et umådeholdent forbrug af cigaretter, der ikke længere vil finde sig i at blive ignoreret.

- "Hvis du synes", sagde Pafi til mig, "så vil jeg godt, næste gang, de har tænkt sig at udforske dine lunger, smugle et par bananskræller ind. Så kan jeg smide dem på gulvet foran sygeplejerskerne og lægen, så de glider i dem. Hvem ved, måske bliver der så så meget tumult, at de glemmer dig og lader dig være i fred".

- "Ha, ha, nej Pafi, de gør jo bare deres arbejde. For at jeg skal kunne blive rask igen. Men ved nærmere eftertanke var det måske ikke så dårlig en idé at smide en bananskræl eller to foran

den sygeplejerske, der kommer og vækker mig kl. 7:00 om morgenen for at tage min temperatur. Specielt foran hende den perverse, der insisterer på, at jeg skal stikke termometret op bagi".

Når dette fanatiske fruentimmer, smilende og med sit kviksølvbytte i hånden, forføjer sig bort, kan jeg lige nå at sove lidt videre inden morgenmaden.

"MENER DU AT LÆGEN STAK EN FINGER OP I ENDEN PÅ DIG -
UDEN CREME ELLER NOGET?"

Hospitalet har alle patienternes diater kodet ind i et computersystem med små kort til hver. Systemet fungerer helt fint - næsten hver dag. Dog bliver jeg ikke længere forbavset, når de engang imellem bringer mig jordbærmarmelade og spagetthi bolognaise til morgenmad. *spaghetti*

Og hvor meget jeg end insisterer og udfylder kort sammen med diætisten, er det endnu ikke lykkedes mig én eneste gang at få *diætist* dem til at give mig den der lakre, klare suppe med kod- og melboller. Derimod kommer de rendende med alt muligt andet: Kartoffelsuppe, kartoffelmos og, til dessert, røde kartofler. Dette land må uden tvivl være storproducent af kartofler.

Mellem kl. 8 og 10 om morgenen er der audiens for en hel parade af forskellige personer. Først dem, som sælger slik og aviser. KIOSK står der på de små vogne, de triller rundt med. Det er nemlig navnet på de små forretninger, man kan finde overalt, og hvor der sælges dette og hint af alskens ting og sager.

Jeg køber gerne et stykke chokolade - sådan som en slags reserve - og måske også en avis. Politiken eller Berlingske for at se om der skulle stå noget om mit dansekompani eller om de sidste nye opdagelser inden for videnskaben hvad angår besynderlige sygdomme.

Derefter kommer dem fra biblioteket for at udlåne bøger. Imellem bøgerne er nu også min egen, GIORGIO, både på engelsk og på dansk. Når jeg engang får oversat de andre, tror jeg, at jeg vil sende dem hertil også. Jeg har foræret eksemplarer af GIORGIO til nogle af lægerne her på hospitalet: Til doktor Nielsen, til doktor Iversen og til Søren Thorsen. Jeg ville gerne forære hele det første oplag af denne bog til AIDS-FONDET. Indtil nu er det den eneste af mine bøger, der er udkommet på dansk.

Når de ellers har det, låner jeg PARIS MATCH. Der er åbenbart ikke andre, der læser det. Forleden bragte det en meget smuk artikel, der omhandlede personen Jesus Kristus set fra en ny og bevægende synsvinkel: Den rejste bl.a. spørgsmålet om Jesus mon oprindeligt frivilligt havde udstået alle de pinsler, han blev udsat for her på jorden, eller om han i virkeligheden blot, som et let offer, havde underkastet sig Guds egen frivillighed. ?

Om morgenen kommer også dem, der skal se lamperne efter, dem, der vasker badeværelset, sørger for rene håndklæder, vasker gulvet under sengen og skifter sengetøjet, mens man selv ligger i sengen - det er de helt fantastiske til - , dem der skænker tynd te eller juice for én og dem, som kommer med rent, hvidt hospitalstøj til én, der dufter som om, det var helt nyt. Lange og korte underbukser og undertrojer, der er åbne ned foran, for at man undgår at klippe dem i stykker i nodstilfælde - sådan som det skete for min kære, grå undertroje. Den var blevet våd, og det var umuligt at få den over hovedet på mig på grund af alle de slanger, jeg havde fået koblet på mig.

Engang - for at se om de ikke ville lade mig sove i fred - prøvede jeg at lægge et skilt på maven, hvor der stod: "FORSIGTIG; SVAGELIG PATIENT HERUNDER", hvorefter jeg skubbede mig godt ned under dynerne. Men de holdt sig skam ikke spor tilbage af den grund. Nå, når alt kommer til alt, er det måske fordi der er 40 andre patienter her på afdelingen, der er lige så svagelige som jeg selv. Og også Pafi hjalp lidt til med at boycot'e min idé ved, på mit skilt, at grifle en tilføjelse om, at meddelelsen selvfølgelig ikke gjaldt chokoladedamen. At hun skulle være velkommen når som helst, dag som nat. *Boycot'e*

Hver dag omkring kl. 11 kommer lægen på visit. Han undersøger mig her og der og alle vegne, og når han lytter til mine lunger med sit stetoskop, bliver Pafi altid musestille, for at lægen ikke skal blive forstyrret og komme til at overhøre eventuelle mislyde i bronchierne. Det betyder nemlig altid det samme: "Grimmer sturr infektion".

- "Hvad skal det sige, at lægen sådan bare stak en finger op i enden på dig ... uden creme eller nogen ting?" spurgte Pafi mig en dag, da han i smug havde overvåret omtalte seance.

- "Ja, puh ha, Pafi. Det kom helt bag på mig. Og det selv om han havde gjort et stort nummer ud af at tage gummihandskerne på lige for øjnene af mig".

- "Det kan jo være, at han havde mistet sit ur og lige ville se, om det skulle være dig, der havde slugt det".

- "Ha, ha, ha, Pafi. Nej, du må ikke få mig til at grine, for så tisser jeg bare i sengen".

- "Når der kommer en patient med sådant et ur, så bliver han lagt på en enestue, fordi man tror, han er i familie med dronningen".

Lidt senere ankommer kanyledamen med sin lille vogn fuld af diverse objekter. Nok til at kunne holde Pafi beskæftiget en hel eftermiddag. Der er gummislanger og plastikservietter, små sprøjter, reagensglas, hæfteplaster, handsker, vatkugler og tusindvis af andre ting og sager.

Øjnene er ved at trille ud af hovedet på Pafi, når han ser dem, men når de begynder at stikke mig i armen for at checke anti-stoffer, i håndledet for at se, hvordan ilttilførslen er, i øret for sukker eller, for den sags skyld hvor som helst, for at checke hvad som helst, der falder dem ind, så bliver han svimmel og må vende sig om og læne sig op ad væggen.

Somme tider fylder de omkring tolv glas op med blod for at kunne undersøge alt ned til mindste detalje, inklusive hvilken størrelse, jeg bruger i skjorter, tror jeg. Og dette til trods for at de, af sparehensyn, har skåret kraftigt ned på antallet af blodprover pr. patient. Jeg kan da dårligt forestille mig, at man skulle kunne tappe mere blod af en patient end det, de tapper mig for. Jeg tror faktisk, det må gå lige op med de transfusioner, de giver mig.

- "Det hele ville være så meget nemmere, hvis du havde haft vat og træld i stedet for alt det rødbedesaft", kommenterer Pafi.

"MAMA MIA!" SAGDE PAFI,
FOR HAN VIDSTE GODT HVAD DET HANDLEDE OM

Min stue ligger på anden etage. Hospitalet har i alt kun tre etager, men til gengæld er grundarealet stort, og bygningerne ligger omkranset af haver. Når man på min afdeling ikke har remedierne til at udføre en bestemt undersøgelse, bliver jeg sendt til forsøg på første sal.

Der er ingen grænser for det antal af prøver, de finder på at praktisere på ens person. Det kan være ret træls sådan at skulle være pioner inden for en nylig opdaget sygdom, for det betyder, at der ikke er det stykke af ens anatomi eller den pludseligt opdukkede ejendommelighed, der ikke straks skal underkastes nærmere forskning. Og det til bunds. Men så har jeg da den tilfredsstillende at være bekendt med samtlige de undersøgelser, der indtil dags dato har eksisteret på markedet.

Ind imellem bliver jeg sendt til "scanning". Scanningen giver nemlig detaljerede oplysninger om alt - inklusive om jeg har husket at rense ører eller ej. Jeg bliver stuvet ind i et rædselsvækkende kæmperør og skal så ligge fuldstændig stille uden at bevæge en muskel. Det er faktisk mere trættende, end man skulle tro, og somme tider er jeg helt om i tænderne, når jeg kommer ud, af ikke at have måttet bevæge kæben.

En anden dag fandt de på den geniale idé at tage en prøve af hoftebenet for at se, hvordan min knoglemarv havde det. Pafi fik det helt dårligt, da lægen begyndte at bede om hammer, skruetrækker og diverse andre hobbygrejer. Mig generede det nu ikke så meget, og såret helede faktisk ret hurtigt igen. Resultatet af prøven viste, at knoglemarven fortsat var i stand til at producere røde blodlegemer, omend de hvide glimrede noget ved deres fravær.

- "Jeg tror, vi skal have taget nogle billeder af det indre øje"
 - sagde øenlægen - "for at forhindre en eventuel citomegalo-virus eller toxoplasmosis-infektion i at udvikle sig".

Det har taget mig lang tid, men nu har jeg da omsider lært at sige de to ord.

Så blev den bagest liggende del af mine øjne fotograferet, hvilket krævede, at jeg var totalt bevidstløs hele eftermiddagen. Bagefter fortalte lægen mig, at der faktisk havde været en infektion: Bagest i det højre øje havde jeg et langt ar, og i det venstre et mindre i den ene side. Et mirakel at øjnene stadig sad, hvor de skulle.

Jeg havde nu aldrig rigtig haft ondt i øjnene før, men jeg havde dog bemærket, at lyset somme tider generede mig mere end normalt var. Hvis der for eksempel var meget sol, plejede jeg at dække øjnene med en maske i stil med dem, man får udleveret i et fly for at kunne sove. Men Pafi brød sig ikke om den og tog den altid af mig, når han kunne komme afsted med det.

- "For mig at se er det eneste rigtige en rygmarvspunktur", forkyndte en anden af de utallige læger, der havde med min sag at gøre. Resultatet af denne punktur har hidtil altid været negativt, og punkturen i sig selv generer mig ikke synderligt. Den gør ikke ondt, så jeg kan ligge og benytte tiden til at tænke, imens den står på. Det at tænke bliver en uhyre vigtig del af ens hverdag, når der er så meget andet, man pludselig ikke kan.

- "Vi foretager en ny bronchoscopi i næste uge. Så må vi se, om Pentamidinen har gjort gavn, eller om vi hellere skal fortsætte med Sulfatrim".

- "Mama mia!", sagde Pafi. Han vidste nemlig godt, hvad et betød.

- "Røntgenstråler fra tåspids til hårrødderne". Og altid skulle man ligge og vente i lang tid forinden i en kold korridor fuld af senge med gamle, der alle sammen ventede på, at det blev deres tur.

- "Ekkolod", insisterede en anden. Det var sidste skrig og min absolutte favorit. Undersøgelsen gjorde ikke ondt, man skulle ikke have apparater stukket ind eller op nogen steder, og så var den oven i købet underholdende. Man kunne ligge og kigge med på de mange interessante scenerier, der viste sig på fjernsynsskærmene.

- "Jeg tror, det bliver nødvendigt at lade en neurolog kigge nærmere på den stivhed, han har i benene".

Faktisk lige siden jeg var med Kathryn i London i julen -88, havde jeg haft fornemmelsen af, at mine ben dansede solo, og senere, da vi var kommet tilbage til København, begyndte jeg at få problemer med at gå på flisebelagte fortove. Jeg begyndte også at føle mig meget usikker, når jeg kørte bil.

Lidt efter lidt blev mine forsåler så overfølsomme, at jeg hverken kunne klare, at man kildede mig under fodderne eller gav mig massage. Og det var et besvær uden lige at finde sko, jeg kunne holde ud at have på. Jeg begyndte at vraltede afsted som en and for at holde balancen. Jeg hadede det og var bange for, at folk skulle tro, jeg var fuld. Jeg, som ikke havde rørt en dråbe spiritus det sidste år.

Neurologen hed Thorvaldsen ligesom den berømte billedhugger. Han undersøgte mig meget nøje med et lille vibrerende apparat, som han lod glide op og ned ad benene på mig for at måle min sensibilitet. Han fandt ud af, at begge ben var temmelig hårdt medtagne helt op til lårene, og at mit underliv også var begyndt at lide skade. Jeg måtte svare ja på alle de spørgsmål, han stillede mig. Men da jeg stillede ham spørgsmålet om, hvad jeg havde i vente, svarede han, at det kunne han ikke sige med sikkerhed, idet en sådan polimielo eller mieloneuro eller ^{Det til andet ord} rygmarvslidelse (!) udviklede sig forskelligt hos forskellige mennesker, men at jeg i hvert fald ikke skulle være nervøs for, at det slog sig på hjernen. Det var jo da betryggende at vide.

- "Måske var det en idé at rense hans blod ved dialyse?"...

Men for at gøre det, skulle jeg have været sendt til et andet hospital, for den behandlingsmetode fandtes ikke dér på stedet. Så det blev aldrig gennemført, selvom der var en lille sandsynlighed for, at en blodrensning ville tirre de små virusser, der havde placeret sig i nervespidserne.

Kommunikationen mellem hjerne og muskel syntes at være i sørgeligt forfald.

Jeg gav mine ben ordre om at flytte på sig, men de blev, hvor de var og rørte sig ikke ud af flækken.

Når jeg lagde mig om aftenen, var jeg nødt til at se efter, om nu også benene var kommet med op i sengen og ellers løfte dem op med hænderne. En eftermiddag kom en af plejerne ind til mig og gav mig, som den naturligste ting i verden, et par krykker. Dem begyndte jeg så at bruge, og det var en stor lettelse ikke længere at skulle klamre mig til væggen, til andre mennesker eller til den gammelmands-gåstol, jeg havde fået ind på stuen under mit lange ophold i juni, for at komme omkring.

EFTER MIT TREDIE FALD BEGYNDER JEG AT BLIVE BANGE

Eftermiddagene på hospitalet er lange og snegler sig afsted. Om vinteren bliver det tidligt mørkt, og det elektriske lys er tændt hele dagen. Udenfor er det koldt, men indendørs er hospitalet godt opvarmet. For det meste i hvert fald. Jeg husker den første gang, jeg var indlagt. Der var et eller andet galt med radiatorsystemet, og min søster fik tiden til at gå med at stoppe huller ud med engangsvaskeklude.

Om sommeren er det meget varmt, og vi lader altandøren stå åben eller går en tur ned i haven. Solens stråler når helt hen til sengen, og hele stuen er som en bageovn. Det er svært at koncentrere sig om at læse eller lave noget konstruktivt overhovedet, så ofte foretrækker jeg bare at ligge og kigge op i loftet.

Jeg er blevet spurgt om jeg ikke, nu da jeg ikke hører radio, har lyst til at høre noget musik på bånd i stedet. Men det har jeg ikke, for musikken ændrer de følelser, jeg har indeni, og det vil jeg helst undgå. Jeg vil have mine følelser i fred. Leve med dem som de er. Leve i nu'et. Jeg vil være helt klar. Jeg vil betragte hvert et blad, der falder på min altan. Og det keder mig aldrig at kigge på loftet over mig.

Sådan omkring kl. fire om eftermiddagen kommer de forbi med den lille tevogn og giver os en ekstra kop. Udvalget består af te, te uden smag, kaffe, koffeinfri kaffe, der smager som abepis (undskyld Pafi) og saftevand, som regel i en rødlig farve af uvis oprindelse. Hvis man er på god fod med sygehjælperen, kan man somme tider få hende til at hente en proteindrik, eller hvad man nu ellers har fået deponeret, fra hospitalets køleskab.

Derefter er der kun tilbage at vente på, at de kommer med aftensmaden klokken halv seks. Jeg bryder mig ikke om at se TV ude i opholdsstuen. Det er alt for larmende. Derfor beder jeg

også altid om at få en stue, der ligger så langt som muligt fra opholdsstuen.

Om aftenen går jeg tur i de endeløse korridorer. De er brede og møbleret med store sofaarrangementer. Der er også små, indendørs haveanlæg med smukke skulpturer og drivhusplanter.

Hvis jeg fortalte mine venner i Colombia om det, ville de ikke tro mig. Og så er Hvidovre Hospital jo ikke engang noget privathospital, men derimod ejet af staten. På den anden side; et eller andet sted skal de jo have, alle de skattepenge, man betaler her i landet.

Åh ja, og så som en af dagens højdepunkter vejer jeg mig på den store hospitalsvægt. Som regel med masser af tøj på, for at undgå en alt for demoraliserende tilbagemelding. Når alt kommer til aft, så har man jo da også tøj på kroppen langt det meste af tiden.

Er det måske så ikke på tide, at man tager helheden i betragtning?

Når jeg "går tur" om aftenen, er jeg nødt til at have én eller anden med til at hjælpe mig med krykkerne, eller, hvis jeg ikke har så mange kræfter den dag, til at skubbe mig i rullestolen. Tidligere havde jeg ikke brug for nogen, men efter mit tredje fald, er jeg blevet bange for at gå alene. Og det selv om jeg er begyndt at gå til fysioterapi hos en magtig dygtig lærer, der hedder Jesper. Jeg er den bedste i klassen til at udføre øvelserne, men det hjælper mig ikke meget på mine aftenture. Jeg har mistet balancen og bliver nødt til at gå og kigge ned i gulvet hele tiden for at se, hvor jeg sætter fødderne. For overhovedet at vide, hvor de er. Det er svært at vanne sig til.

Sådan bevæger vi os så fremad gennem gangene, min følgesvend og jeg - meget langsomt, alt imens vi kigger på de malerier af forskellige kunstnere, der næsten altid hænger udstillet på væggene. Og ind imellem hviler vi os lidt i en af de magelige, grønne lænestole.

Vi kommer forbi frisørsalonen, banken, flere forskellige kiosker, to cafeteriaer, et nydeligt kamufleret kapel, præsten Runas kontor og socialrådgiverens og slutteligt en blomsterforretning. Den bryder jeg mig ikke om og kigger altid forbi den. Jeg mener, det er en synd at skære blomster af for at sælge dem i stedet for at lade dem leve i naturen, hvor de hører hjemme.

Når jeg sådan går tur, snakker jeg altid lidt med nogle af de andre patienter. I dag snakkede jeg for eksempel med en ingeniør, der var blevet smittet med virusset i Afrika, noget der lod til at bekymre Pafi en del. Han var rejst fra sin familie for at udføre et meget godt betalt job dernede, og vendte hjem med masser af penge - og sygdommen i tilgift. Ens liv bliver ikke altid sådan, som man planlægger det, og man er nødt til at tage det, som det kommer. Der findes ingen nødudgang. Man må bare acceptere det som det er.

Pafi er selvfølgelig altid med på mine små aftenture. Engang var der en sygeplejerske, der troede, det var et barn, jeg bar på. Guderne må vide, hvor hun fik den idé fra. Godt nok har jeg mørke øjne ligesom han, men jeg er knapt så lådden.

Det sker også, at jeg går hen til telefonen og ringer, men det bliver sjældent til så meget, for af en eller anden grund er mine venners telefon næsten altid optaget. Eller jeg sender måske et brev, hvis jeg da orker at gå ned til postkassen. Bagefter vender jeg tilbage til min stue og forsøger at sove lidt.

Først ligger jeg og vender og drejer mig et stykke tid for at prøve at finde den mest behagelige stilling, alt imens jeg forsøger at få hovedpuderne til at ligge ordentligt. Så organiserer jeg plastiktallerkenen og mit vandglas på natbordet, for at jeg ikke i sovne skal komme til at tage fejl af, hvad der er hvad. Jeg sætter sengehesten på plads for ikke at falde ud af sengen og ringer efter sygeplejersken for at få persiennen lukket. Og nu hun alligevel er der, beder jeg hende om med det samme at ordne, hvad hun skal, så at hun ikke senere behøver at komme rendende og vække mig for at spørge, om jeg sover.

Normalt kan jeg ikke lide at tage den sovemedicin, de giver mig her på hospitalet. Jeg bliver helt rundt på gulvet af den og føler mig som en idiot. Men hvis jeg på den anden side ikke tager den, så kan jeg ikke falde i søvn. Så det er i virkeligheden meget indviklet. Hvis jeg tager den, begår jeg dumheder som for eksempel at tisse i sengen, og hvis jeg ikke tager den, er jeg træt hele den næste dag. Jeg har forsøgt mig med flere forskellige slags medicin, for at se, hvilken der giver mig det bedste resultat. Pasison, pasisin... hvad ved jeg....

VIII

JEG ER HENDE TAKNEMMELIG FOR DEN FRIHED HUN GAV MIG
 FOR HVAD HUN GJORDE MIG TIL
 OG FOR AT JEG KAN GØRE SOM JEG VIL

- "Hvad er det for en sprøjte, din stuekammerat får hver aften?"
- spurgte Pafi på et tidspunkt, hvor jeg delte stue med en svensk fyr, der var keramikker.
- "Jeg tror det er morfin, de giver ham, for han har en infektion, der gør, at han har mange smerter i ryggen" - svarede jeg.
- "Du milde banantræ!", udbrod Pafi, "med ham dér fuld af morfin og du med dine 12 cortisona tabletter, der får dig til at grine og té dig som en evnesvag, tror du så, at jeg vil være i gode hænder i lobet af natten?"
- "Rolig, Pafi, der er ikke noget at være nervøs for. Jeg sover alligevel næsten ikke - ikke engang med den sovepille, de giver mig, så hvis du har lyst, kan vi ligge her og snakke sammen. Kom, hop ned under min dyne".
- "Aiii, hvor hyggeligt. Jeg elsker at sludre. Jeg kan jo alligevel ikke lukke mine øjne .... og så er der også stadig så mange ting, jeg ikke ved om dig".
- "Godt, hvad er det, du gerne vil vide, Pafi?"
- "Åh, der er så meget... For eksempel om det er rigtigt, at du har danset på et teater - sådan med rigtige projektorer og alting!"
- "Jo, det er rigtig nok. Og jeg var den bedste. Den bedste i hele verden. Jeg lavede nogle vældig gode forestillinger, og der var publikum, der kom og så på.. Godt nok ikke så mange, men det

gjorde ikke noget, for de lo, og nogle af dem gråd en lille smule, og det kunne jeg godt lide. Det var en dejlig tid".

- "Nej, hvor spændende! ... Og hvad mere?" insisterede Pafi og så meget interesseret ud.

- "Jeg lærte godt nok aldrig at svinge benet op til næsen, men det skyldes nok, at min næse sidder lovligt højt oppe. Men så kunne jeg lave en masse andre interessante bevægelser i stedet. Jeg kunne for eksempel stå på et ben uden at miste balancen".

- "Flot. Og hvordan var dansestykkerne så? Var de sådan som små historier, jeg ville kunne forstå?"

- "Ja selvfølgelig, Pafi. Og du kan da stadig se dem, tror jeg nok. De er vist alle sammen optaget på video. - Jeg lavede et meget smukt danse-teater stykke, der hed DEN SIDSTE VALS. Det handlede om en gammel og fattig adelsmand, klædt i smoking, der dansede en vals af Strauss med en stol. Et andet stykke hed TUNGEMÅL og handlede om de problemer, folk har med at kommunikere og forstå hinanden. Scenen var en strand, hvor dansere i gammeldags badedragter spillede med mursten, bolde og paraplyer. Jeg har også skrevet et stykke om en lille dreng, der skal i skole for første gang. Og selv om han har et æble med til frokosten, er han alligevel meget bange og angstelig".

- "Uh, det lyder ikke rart".

- "For at forestillingen skulle formidle den rette stemning og tage sig rigtigt ud på scenen, var jeg nødt til selv at føle mig præcis lige så trist tilmode som drengen i stykket. Så jeg gemte mig bag scenetæppet og trak mig selv i orerne, indtil jeg fik tårer i øjnene.

Musikken blev sat på - en arie af Norma, sunget af Maria Callas - og jeg kom ind på scenen og begyndte min dans..."

- "Gråd du så?"

- "Somme tider. Så kom jeg til at tænke på min egen barndom, da jeg selv var en lille dreng og kørte med bussen i skole: Der var en dreng, som altid hev mig i ørerne, og som lo ad mig, fordi jeg altid havde ærmerne på min sweater rullet helt op til albuerne. Mine arme var meget lange, og det var ikke til at finde en sweater, der passede mig, men hvis jeg rullede ærmerne tilskräkkeligt højt op, var der ingen, der lagde mærke til, at de var for korte og at ribkanten forneden var trukket helt skæv i forsøget på at gøre ærmerne lidt længere. Og kan du forestille dig, Pafi, den dumme drreng sagde, at det var tøsærmer. Det var en spinat-grøn sweater i uld med v-formet halsudskæring. Den var rædselsfud".

- "Din mor sagde ellers, at du aldrig havde haft en spinatfarvet sweater, men kun røde, for det var den farve, skoleuniformen skulle have".

- "Vrovl Pafi. Det med uniformen var kun om onsdagen. Eller var det om lørdagen? Det kan jeg ikke rigtig huske, men under alle omstændigheder havde jeg en masse spinatfarvede sweatre - alle fuldstændig ens. Og grå flannelsbukser. Igennem flere år, gav de mig det samme tøj på hver dag".

- "Det var fordi din mor mente, det var bedst ikke at vigte sig med at have meget tøj".

- "Ja, hun skulle altid overdrive. Jeg skrev engang en drejebog til en børnefilm med hendes overdrivelser som hovedtema. Jeg håber, den bliver til en rigtig film en dag; den er nemlig meget morsom. Jeg har kaldt den MÅTTE VI SYNKE I JORDEN og den går ud på at alt, hvad moderen i filmen siger, bliver til virkelighed. Når hun for eksempel siger til børnene, at de spiser som svin, vupti, så forvandler de sig straks til svin, eller hvis hun siger, at huset minder om et kloster, så forvandler det sig faktisk til et kloster fuld af nonner. Og sådan fortsætter det, indtil de til sidst alle sammen synker i jorden".

- "Men alt det, din mor sagde, var da ikke dårligt, vel?"

- "Nej bestemt ikke Pafi. Snarere tværtimod. Somme tider kunne hun sige de mest vidunderlige ting, og hun støttede mig altid hundrede procent i alt, hvad jeg foretog mig. Da jeg var lille, roste hun mine tegninger og kladdehæfter (jeg gemmer dem stadig) og senere mine fotografier, mine malerier, de små fortællinger, jeg lavede, kasserne og collagerne. Det var hende, der opmuntrede mig og gav mig stødet til mange af de ting, jeg har gjort igennem tiderne. Jeg har været heldig at kunne gøre alle de ting, jeg har haft lyst til".

- "Som hvad, for eksempel?"

- "Åh, alt muligt. Fra, da jeg droppede arkitektstudiet, at rejse til Israel til, efter at have afsluttet matematik på universitetet, at rejse til Canada, få en eksamen dér og begynde at studere kunst samtidig med at jeg dansede, og endelig til at starte mit eget dansekompani og slå mig ned i Europa".

- "Og alt det hjalp din mor dig med?"

- "Ja Pafi. Det er hende, jeg kan takke for al den frihed, jeg har haft og for, at jeg er den, jeg er i dag; for kreativiteten og hendes evige opmuntring og for, at hun altid har givet mig lov til at gøre, som jeg ville. Jeg har altid beundret hende. For eksempel fordi hun valgte at arbejde, selvom jeg nu, efter at jeg er blevet voksen måske nok mener, det havde været bedre, om hun var blevet hjemme".

- "Og hvordan så med din far?"

- "Vi snakkede næsten aldrig sammen, men vi har oplevet nogle rare stunder sammen i tavshed. Jeg kunne godt lide, når vi spillede tennis, eller når jeg fik lov at tage med ham på kontoret. Jeg tror aldrig rigtig, han har forstået, hvorfor jeg ikke er endt som advokat ligesom han selv. Det, jeg har beundret hos ham har altid været hans ærlighed, hans intelligens og den ro, han udstrålede. Jeg er ham taknemmelig for hans forståelse og

for hans tavshed, og jeg håber, at han ind imellem har været stolt af de ting, jeg har foretaget mig".

- "Hvad med de andre mennesker i dit liv?"

- "Der er nogle mennesker, der holder meget af mig. Så meget at jeg til tider ikke føler mig i stand til at leve op til det. De letteste udfordringer er ikke altid dem, jeg ønsker".

- "Har du stadig kontakt med dine venner i Colombia?"

- "Nej Pafi, ikke ret meget. Nu da jeg ligger her, er jeg godt nok gået i gang med at skrive til nogle af dem, til præsten Carlos Eduardo, til Merce, til Juan Camilo og til María Sara (hende hvis far er blevet kidnappet), til Gustavo og til min fætter Juan..."

- "Nu er det ikke fordi jeg er jaloux, men helt ærligt, hvad mere behøver du, når du har sådan en god ven som mig?"

- "Det kan du have ret i Pafi. Det at have en god ven er vigtigere end alt andet. Det at folk holder af én i stedet for at de er bange for én, at man ikke behøver at bevise noget for nogen, men bare kan være, som man er. Men det er noget, der tager lang tid at lære, måske på grund af den måde vi er opdraget på. Der lægges alt for megen vægt på konkurrence og magtkamp".

- "hvis jeg har forstået dig ret, så er det i hvert fald ikke den slags problemer vi har, der hvor jeg kommer fra. I min stamme. Jeg ved ikke hvorfor I, der ligner os så meget, tror, at I er så meget bedre end os. Det kan måske nok være at I er foran, når det gælder evnen til at fabrikere ting, men hvad levemåde angår, har I stadig meget at lære".

DAMER I STRUTSKØRT, SLØR OG BALARINASKO
OG HERRER I STRAMTSIDDEDE HOSER

- "Hvad skete der så sidenhen med ham den dumme dreng, der drillede dig i skolen?"

- "Det ved jeg faktisk ikke, Pafi. Der er ingen, der ved noget om ham, så han fører nok ikke nogen særlig bemærkelsesværdig tilværelse. Jeg er ret sikker på, at jeg har lært og udrettet mere i løbet af den tid, jeg har været syg, end han har igennem hele sit liv. Jeg er ham endda taknemmelig for, at han trak mig i ørerne dengang, for det lærte jeg en hel del af og blev i stand til at opsætte et dansestykke så smukt som DEN FØRSTE SKOLEDAG, et stykke, der har rørt mange og er blevet godt modtaget af publikum".

- "Men er du da ikke vred på ham?"

- "Ikke længere, Pafi. Da jeg var barn, var det noget andet. Hver morgen, når jeg sad og spiste morgenmad, før jeg skulle i skole, tænkte jeg, at hvor ville det være belejligt, hvis jeg nu tabte mit brød med honningsiden nedad, præcis når skolebussen kørte forbi".

- "Var der mange børn med bussen?"

- "Ja, og den var enormt flot med en rød tegning på siden og gule og sorte streger på bagenden. Da jeg blev større, og der ikke var nogen, der hev mig i ørerne mere, gemte jeg mig nede mellem sæderne og røg".

- "Det var en dum ting at gøre. Hvis du ikke var begyndt at ryge - og var fortsat med det - ville du ikke være blevet så syg i lungerne, og du ville ikke have haft de dér sorte tænder. Puh, bad".

- "Ja, det er selvfølgelig rigtig nok, men hvis du lægger mærke til det, så ryger alle her på hospitalet: Lægerne, sygeplejerskerne, de besøgende og selv patienterne".

- "Som skorstene. Jo, det har jeg godt set. De er bange for, at de skal blive mere nervøse, hvis de først holder op med at ryge".

- "Ræk mig lige den pakke Prince Light, der ligger dér, Pafi!"

- "Nixen, bixen. Fortæl mig hellere om, hvordan du fik ideen til dine andre forestillinger".

- "Årh, så mange steder fra. For eksempel fra ting, jeg har oplevet, eller ting, som jeg gerne ville have oplevet. Det er derfor at nogle af de ting, jeg har lavet er lidt besynderlige, men på samme tid repræsenterer de min virkelighed, som jeg oplever den, og jeg har både grædt og leet meget, mens jeg lavede dem".

- "Men vel ikke også på selve teatret?"

- "Nej, det har mere været under prøverne. Jeg har tilbragt timer, måneder, lukket inde i et lokale, mens jeg prøvede at skabe et eller andet dansestykke. Somme tider led jeg meget. Jeg følte mig meget ensom og helt tom indeni, uden nogen som helst inspiration. En gang lå jeg tre dage op ad varmeapparatet, rullet sammen med et tæppe omkring mig og græd, fordi jeg ikke var i stand til at danse mere udtryksfuldt. Det var så koldt, at man kunne se sin egen ånde, og hver gang jeg bevægede mig en smule, krøb kulden ind under mit tæppe.

Men samtidig vidste jeg, at jeg måtte give min dans til verden, til menneskene og de små guder".

- "Det lyder smukt".

- "Lidt efter lidt kom ideerne alligevel altid, og dansene skabte næsten sig selv. Det var meget underligt, Pafi, men når jeg begyndte at danse et eller andet, kom det næste helt automatisk.

Det ene førte det andet med sig, uden at jeg behøvede at tænke over det. Hvis jeg alligevel prøvede at presse én eller anden idé, jeg havde haft, ind i stykket, gik det hele i vasken. Jeg var nødt til hele tiden at lytte til det, jeg var i gang med at lave og følge de instruktioner, dansen selv gav mig. Hvis jeg ikke gjorde det, blev det endelige resultat på scenen ikke ægte, men kom mere til at ligne nogle ubehjælpssomme kødstykker, der var strøet ud over scenen".

- "Ad, hvor ulækkert!"

- "Ja, jeg havde det absolut ikke godt med bagefter at skulle danse de dér stumper død ko. De berømte dansere er nødt til hele livet igennem at danse pikeret oksetartar, men de bliver betalt for det, for der er mange gamle balletter, som ikke må gå i glemmebogen".

- "Hvorfor ikke?"

- "Fordi de, da de blev lavet for mange år siden, også indeholdt en virkelighed, som så med tiden langsomt er gået i forrådnelse og har forvandlet sig til en omgang hengemt bœf stroganoff. Mange af disse gamle ideer har kun dette tilbage: At de er gamle. Alligevel er man nødt til at holde liv i dem. I alle disse damer klædt i strutskørter, slør og balletsko med udstoppet tåspids og herrer skruet ned i strækbukser, der sidder så stramt, at man kan se alle herlighederne".

- "Ha, ha, ha!"

- "Det er vigtigt at vide, hvordan man skabte balletter før i tiden. Og så er de også nødvendige foto-objekter til bøger, man kan have liggende på bordet i en cafe, så dem, der kommer for at drikke en kop kaffe, kan beundre dem og blive overraskede, når de opdager, at de er så tunge, at de knapt kan lofte dem".

"DYR VED IKKE AT DE SKAL DØ EN GANG
MEN JEG VED DET GODT", - SAGDE PAFI

- "Pas nu på, hvad du skriver. For hvis jeg ikke kan forstå det, så kan andre nok heller ikke. Så begynder de bare at kede sig og tror, at du er ude på at vigte dig".

- "Med hvad skulle det være?"

- "Årh, med at du ved så meget. At du har læst og set og lavet en hel masse ting. Og at du har haft en barndom som en anden prins, selvom du i virkeligheden var et skravl, der ikke duede til noget, da du var lille. Du lærte ikke engang at spille fodbold ordentligt".

- "Jeg prøvede det da en dag, men så var det, jeg brækkede benet og måtte ligge tre måneder på hospitalet. Det var ellers en udmærket træning, selvom jeg på det tidspunkt allerede havde ligget på hospitalet for både mononucleose og leverbetændelse. Jeg havde også fået punkteret øret, og jeg havde fået fjernet de noksom bekendte mandler og de berømte visdomstander. Og så var jeg blevet opereret for brok, men det kan jeg nu ikke rigtig huske".

- "Og dit ben blev rask igen?"

- "Ja, men der var meget, der ændrede sig derefter. Jeg var kun otte år gammel, og pludselig begyndte jeg at føle, at verden omkring mig havde forandret sig".

- "Du er altså et mamutskvat. Some tider skulle man tro, du lige var dumpet ned fra træerne".

- "Sådan er nu min historie, Pafi".

- "Men hvis du skriver hele din historie ned nu, hvad havde du så forestillet dig, at der skulle stå i din næste bog? I min familie plejer vi at skrive vores livshistorie, når vi bliver født. Det er meget nemmere. Så ved vi, hvad der skal ske, hvad vi har at rette os efter, og så bekymrer vi os ikke så meget. Vi skriver selvfølgelig ikke med bogstaver. I stedet laver vi små figurer af smørpalme-frugter. Der var også en tegning af dig i mit træ, så derfor har jeg altid vidst, at vi skulle mødes engang".

- "Måske skulle vi ansætte en spøgelsesforfatter til at skrive vores fælles biografi, Pafi. En, der kunne skrive på maskine. Han skulle så komme forbi hver morgen og skræmme os, trække os i storetåen og råbe BUH rundt i hele huset. Han skulle sørge for, at vi kom ud af fjerene og fylde badekarret, så vi kunne ligge dér i skumbadet sammen, med kun næsen ovenfor og fortælle om alt, hvad vi har oplevet. Og han skulle så skrive det hele ned, sådan til en rigtig smuk historie".

- "Ligesom Alexis?" *Ara \$*

- "Hmm, noget i den retning. Jeg tror nu snarere, hun har allieret sig med "underriget", vampyrer og hvad ellers dertil hører. De små bæster har så måttet slide hårdt i det med blyant og viskelæder for at forsøge at få lidt styr på det liv, hun dikterede dem. Det er vist aldrig lykkedes dem. For øvrigt endte staklen med at blive helt rynken i huden af alt det skumbad. Hun fik aldrig lov at komme op af vandet af frygt for, at hun så skulle miste inspirationen. Hun måtte pønt blive siddende og polere negle eller smøre sig ind i cremer og make-up, alt imens hun var ved at gå til af kedsomhed".

- "Vi har ikke noget badekar!"

- "Nåh, det har vi vel ikke. Måske er det også tilstrækkeligt med et fodbad".

- "Ja, på den måde kan vi jo også holde nasen fri. Jeg ved godt, at det ikke lige er din stil, du ynder jo at stikke din i så

meget som muligt. Det er faktisk utroligt som du altid absolut skal blande dig i alt muligt og give din mening til kende - uden at tænke dig om først.

Tag nu bare ideen med denne her bog, for eksempel. Jeg tør vædde min oldemors galdeblære på, at den aldrig bliver til noget. Om du så havde verdensmonopol på tryksvarte, ville du med garanti ikke kunne få nogen til at udgive den".

- "Det var dog forfærdeligt, som du opfører dig, Pafi. Du som ellers altid plejer at være så sød. Hvorfor skal du lige pludselig være så ondskabsfuld?"

- "Ov, undskyld. Det er også bare fordi, de ikke er kommet med vores morgenmad endnu. Og den er over tolv. Det er bare for meget".

- "Vi er på diæt idag, indtil jeg skal scannes. Havde du glemt det? Men hor, du kan da altid tage dig et eller andet fra godteskuffen. En lille bid Marabou, måske. Men uden at grise sengetøjet til, om jeg må be'. Se nu bare den plet her. Jeg er ikke helt klar over, om det er lort eller chokolade..."

- "En blanding af begge dele, skulle jeg mene. For når du spiser chokolade, går det lige igennem og kommer ud som lort i den anden ende. Simpelt, ikke sandt?"

- "Kunne vi ikke holde mine tarmbevægelser udenfor?"

- "Bevægelser? Det er en sand Johannes Åbenbaring. Kan du huske dengang, du ikke nåede ud på WC, og en lort på størrelse med en tennisbold måtte nodlande i dine underbukser?"

- "Jo, tak. Men det var nu ikke så slemt endda. Det lykkedes mig da at få den fjernet med toiletpapir, uden at mit tøj blev beskidt".

- "Vi bliver nødt til at bede dem om at give dig et anti-bæ-middel".

- "Pafi, de har snart prøvet alt, og der er ikke noget af det, der virker på mig".

- "Lad nu være med at være så tragisk. Du skulle hellere bede din mor kigge bogen her igennem og sætte kommaer for dig. Og så selvfølgelig få den skrevet om til de der små firkantede bogstaver".

- "Få den trykt, mener du?"

- "Ja, lige præcis. Hun kan bare strege alle de tåbeligheder ud, hun finder undervejs. Og samtidig kan hun lige stryge alle fyordene og de dårlige formuleringer".

- "Ja, det bliver hendes sag at læse det hele igennem".

- "Tror du så også, hun har en af de dér røde blyanter, som alle forfattere hader?"

- "Nåh, det ved jeg såmen ikke, men vi kan da altid bare sende hende nogle".

- "Sig til hende, at hun ikke må glemme at sætte mit navn, PAFI, på forsiden. Med grønne bogstaver. Jeg skal nok signere bøgerne".

- "O.K. som du vil, selvom jeg nu ikke tror, der er ret mange, der ved, hvem du er".

- "Måske ikke, men det kommer de til".

- "Ja, du skal nok blive berømt. Om ikke for andet, så for at have været sådan en god ven for mig".

- "Måske jeg skulle diktere dig nogle figurer til din bog. Så kan du lave dem".

- "Jeg ryster for meget på hænderne, Pafi".

- "Ja, det kan du have ret i. Til tider undrer jeg mig over, at du overhovedet er i stand til at få maden navigeret ind det rigtige sted".
- "Det er også derfor, jeg har sådan et lille gummi-mavebælte til blyanten, så jeg bedre kan holde på den. Jeg har svært ved at skrive efterhånden".
- "Ja, det ses tydeligt. Den, der skal renskrive din bog, får sin sag for".
- "Tror du, at denne her bog vil kunne bruges til børn, Pafi?"
- "Ih, altså, hvorfor skal du altid spørge mig om sådan noget? Det er da ikke til at svare på. ... Børn, lad os nu se, det er dem, der er ligesom aber uden hår og med munden klistret ind i karamelsovs?"
- "Ja, men jeg tænkte nu mere på dem i tolv-års alderen. Jeg forestillede mig, at de kunne læse den sammen med deres forældre".
- "Hmm, jeg ved ikke rigtig. Børn er bange for alt sådan noget med hospitaler og sprøjter og den slags".
- "Ja, men det er jo ikke nogen reel angst. Det er fordi, at folk har fortalt dem en masse uhyggelige historier, som de så er blevet bange for. Derfor kunne det måske være godt for dem at læse det her, så de kan se, at det også kan være hyggeligt at ligge på hospitalet. Så de kan lære, at det ikke er et sted, hvor man bliver pint og plaget, men hvor der er nogle, der prøver at gøre én rask, hvis man er syg. At lægerne og sygeplejerskerne alle sammen er søde og ikke ved alt det gode, de skal gøre for én".
- "Jo, hvis bare det hele ikke blev så kompliceret, hver gang de begynder at tale om din berømte virus".

- "Det er fordi, der er så meget panik omkring sygdommen. Men hvis nu børnene fik at vide, hvordan det er i virkeligheden, så ville de måske ikke blive så rædselsslagne, men i stedet passe rigtig godt på ikke selv at blive smittet. Så er der jo ikke noget at være bange for".
- "Og hvordan tror du så, at børnene ville reagere på alle de filosofiske betragtninger, du hele tiden kommer med?"
- "Dem kan de da bare springe over, Pafi".
- "Og hvad så med alle de uartige ord?"
- "Dem lader de også bare være med at læse, Pafi. Forældrene kan jo have en fed sort tuschpen til at strege alt det ud, de ikke kan lide".
- "Hvad havde du så tænkt dig at gøre ved al den snak om Døden?"
- "Jeg tror ikke, det med Døden vil skræmme dem så meget. De er vant til at se meget TV med død og odelæggelse hver eneste dag, uden at der bliver snakket særlig meget om det".
- "Måske nok. Men hvad ved du egentlig selv om Døden?"
- "Intet som helst, og børnene vil også hurtigt blive klar over at alt det, jeg skriver og tænker om ham, er det rene opspind. Alt det med at han sætter sig på trappen og sådan. Det hele er fantasi. Måske burde skolen i virkeligheden lade børnene selv fortælle, hvad de tror, Døden er, så de på den måde fra små fik lov til at danne sig et billede og langsomt vænne sig til ham på en naturlig måde".
- "Det var måske ikke så dårlig en idé. I min familie har vi slet ikke det problem, for vi dyr ved jo ikke, at vi skal dø engang. Det gør livet så meget mere enkelt og lykkeligt. Jeg selv ved det selvfølgelig godt; det er en af de ting, vi er nødt til at lære, os, der bliver sendt ud for at hjælpe menneskene. Det gælder også

dem, der kommer i zoologiske haver eller i cirkus og dem, der ender i laboratorier, fordi de ser så mange ting, som dyr i naturen aldrig ser".

- "Det vigtige, Pafi, er at være klar til at dø, når det bliver ens tur, uden så meget mystik. Og om det sker på den ene eller den anden måde er egentlig ikke så væsentligt".

- "Hvad mener du?"

- "Årh, sådan om det sker i farver, eller om man følger en oplyst sti til himlen. Om man har opnået erkendelsen om den Ophøjede Sandhed. Om det er karma eller reinkarnation, der venter én. Eller om man kommer til Nirvana eller ej. Det må for øvrigt være et rovsygt sted, som ikke giver én lyst til noget som helst".

- "Nu forstår jeg. Når man skal stille træskoene, så stiller man dem og prøver at få det bedst mulige ud af situationen".

- "De voksne er som regel mere bange for Døden end børn. Det er derfor, de bliver nødt til at finde på så mange forklaringer og historier. Hvad jeg personligt ikke bryder mig om er, at man siger, at Døden er noget definitivt. Noget endegyldigt. Per secula seculorum amen".

- "A propos....."

- "A propos hvad, Pafi?"

- "Nå, det var bare i går, jeg sad og kiggede i en bog, skrevet på fransk, for ligesom at sætte mig lidt ind i de forskellige sprog, I mennesker bruger..... Nej, det jeg ville sige er, at jeg synes, det er en mægtig god idé, at du sådan gør reklame for din bog inde i selve bogen, så vi kan få solgt en masse og organisere lidt stakater, når nu forældrene begynder at købe bogen til deres børn. Med alt det ævl, du fylder på dem, er jeg nemlig sikker på, at de lader børnene læse den".

- "Pafi dog, hvordan er det, du snakker? Ved du ikke, at man aldrig må snakke om penge. Det er ligesom med religion og racer og alder. Det skal man heller ikke snakke om. Og nu heller ikke længere om sygdom, for den sags skyld".

- "Lad du bare være. Du skal ikke bilde mig ind, at du slet ikke selv havde skænket penge en tanke".

- "Din dumme abe. Se at få spist resten af den Marabou, og lad mig så være i fred. Og hvis du får mavepine, skal det være mig en sand fornøjelse at binde dig op i lampen, så du kan hænge dér og brække dig hele natten".

- "Ha! Du er godt nok stor i slaget lige pludselig. Hvad kan du ellers finde på til at kontrollere mig med? Du ved ligeså godt som jeg, at du ikke ville kunne leve uden mig!... Venskab og kærlighed er nødvendighedsvarer, hvis man skal overleve. Du og jeg skændes kun, fordi vi i virkeligheden holder så meget af hinanden og ikke kan undvære hinandens selskab".

MAN SPØRGER MIG OM MINE BØGER ER SKREVET FOR BØRN ELLER VOKSNE
SOM OM DER I VIRKELIGHEDEN VAR NOGEN FORSKEL

- "Pafi, vi må huske på altid at smøre marmeladen på brødet under osten og ikke oven på osten, for så glider den af og ned på sengetøjet, og så har vi et forfærdeligt grisseri".
- "Du skulle snakke om grisseri efter det, du lavede i nat. Du blev fuldstændig bevidstløs efter at have taget din sovepille og vågnede op i morges smurt ind i bæ over det hele".
- "Du må altså lære at snakke ordentligt, Pafi. Hvis nogen vågner op om morgenen og er smurt ind i det, du ved nok, så taler man om afføring. Når man snakker med lægen, siger man 'min mave' eller 'gå på WC'. Han svarer så én med udtryk som 'fæces', 'defækation' eller 'ekskremitter'".
- "Hm!"
- "Når man er hjemme, siger man 'at lave' og med sygeplejersken taler man om 'prøver'".
- "Altså for mig er det bæ. Når det falder ned fra et træ, er det bæ, og hvis det rammer nogen i hovedet, er det lort. Det er sådan, når det rigtig lugter".
- "Vi mennesker har så mange ord, som er blevet opfundet i den tro, at man skulle kunne ændre verden med ord og for at kunne udtrykke vigtige og betydningsfulde ting. Men sådan hænger det ikke sammen. Det sprog du og jeg bruger, når vi taler sammen, er fuldt ud tilstrækkeligt".
- "Der er altså nogle mennesker, der taler så underligt, at man ikke kan fatte en brik af, hvad de siger. Ham lægen for eksempel,

der kom og så til dig i dag: 'punga, tatunga, plin, plin, mastif'. Det bliver man jo ikke ligefrem klogere af".

- "Han er dansker".

- "Det er et underligt land, der her. Det eneste man kan sige til deres undskyldning er, at de laver nogle af de lækreste kager med marcipan og mandler, som kan få sønnen til at revne i ens bagdel".

- "Gider du ikke lige lade være med at snakke om mad, Pafi?"

- "OK, så lader vi det ligge. Men fortæl mig så, hvad det var, lægen sagde til dig".

- "Han gav mig nogle meget gode nyheder, Pafi. Kan du huske den gang, de stak en nål ind i rygsojlen på mig for at tage en prøve af den dér væske, der minder om hjernesaft? Man regnede med, at det ville gøre meget ondt på mig, så der var en sygeplejerske med, som kunne holde mig i hånden og trøste mig, hvis det begyndte at gøre alt for ondt. Men ved du hvad?. Jeg kunne overhovedet ikke mærke det".

- "Og så vidste du ikke om du skulle skære ansigter eller skribe, for at sygeplejersken ikke skulle blive skuffet og føle at hun spildte sin tid?"

- "Præcis. Jeg ved ikke, om det var fordi jeg er ved at miste følelsen i ryggen, eller om det simpelthen var fordi, lægerne var dygtige til at stikke. Jeg foretrækker at tro det sidste, for faktisk er de altid meget omhyggelige og påpasselige, når de laver den slags prøver. Nå, men under alle omstændigheder så kiggede de meget grundigt på væsken i et mikroskop, og det viste sig, at der ikke var noget virus dér. Det vil med andre ord sige, at jeg fortsat er fri for infektion i det centrale nervesystem, så foreløbig behøver du altså ikke være bange for, at jeg begynder at begå dumheder".

- "Det har du sgu da altid gjort".

- "Nå ja, men de her dumheder ville stamme fra DEMENTIA, som det så smukt hedder, med stort D. Det er latin og betyder 'uden forstand', og det er noget, der kæn ramme hvem som helst. Jeg tror egentlig ikke, det er så slemt. Jeg tror ikke, man lider særligt under det, for man er slet ikke klar over, at man har det. Det eneste dårlige er, at man måske forskrækker de folk, der besøger én ved at kyle de blomster, der har med til én i hovedet på dem".

- "Der er da ingen, der kommer med blomster til dig".

- "Nej, gudskelov. Jeg ville heller ikke ane, hvor jeg skulle gøre af dem. Hvis de stod på natbordet, ville jeg bare rage dem ned i søvne og blive vækket af braget, netop som det var lykkedes mig at falde i søvn. For øvrigt synes jeg altid, at blomster ser visne ud, så snart de er plukket".

- "Hvad så hvis du tager billetten?"

- "Hvis jeg tager billetten, og de kommer med blomster til mig, så vil jeg rejse mig i kisten og personligt skræmme livet af hele flokken. Jeg vil gerne på det kraftigste pointere, at mit sidste ønske er at have mine aber, teddybjørnen og mit legetøj omkring mig. De skal alle sammen sidde rundt om min kiste. Og ikke noget med blomster, tak. De lugter for meget af død".

- "Hvad vil du så have, at dine besøgende skal gøre?"

- "De kunne for eksempel tage en buket blomster med, som jeg kunne kigge på, mens de er på besøg og så tage den med sig, når de går. Så kunne de tage den samme buket med flere gange. Det ville være besparende, og jeg ville såmænd ikke lægge mærke til det. Måske ville det også være en god forretning at åbne en blomsterudlejning i hospitalets forhal".

- "Men de behøver da ikke at tage frugterne med sig, når de går, vel?" spurgte Pafi meget bekymret.

- "Alt spiseligt er megét velkomment. Alt, undtagen blomster. Kan du huske, hvor galt det gik ham patienten på stue 105? Så snart de begyndte at komme med blomster til ham, gik det ned ad bakke".

- "Ja, og sikke de styrtede afsted, de tre læger. Skal du ikke skrive den sang, vi lavede om ham på stue 105?"

- "Den var sjov. Rigtig sort humor, men det gør ikke noget. Meningen med denne bog er jo ikke just, at den skal handle om de små bambier i skoven. Den skal vise børn og voksne, hvordan det virkelig er".

- "Hørt, hørt".

- "Jeg er mange gange blevet spurgt, om de bøger, jeg skriver, er for børn eller voksne, som om der i virkeligheden var nogen forskel. Det det drejer sig om er, at de voksne bilder sig ind, at børn er dummere end de selv. Sådan hænger det slet ikke sammen. Tvært imod. Børn forstår faktisk godt de voksne. Det er de voksne, der ikke forstår børnene. Så kan man jo spørge sig selv, hvem der er de mest intelligente. Selvfølgelig skal børnene have en vis alder, sådan fra tolv år og opefter. Piaget, en psykolog, der har beskæftiget sig meget med netop det, mener, at børn i den alder er i stand til at forstå alt, hvad de læser. Så længe det bare bliver skrevet i et simpelt sprog og uden omsvøb".

- "Du har engang sagt, at der skal være meget 'kød' på en historie, før de voksne gider læse den, fordi deres sansevne er nedsat".

- "Ja, men det gælder kun de dumme voksne. De mere smarte sorger selv for, at der er tilstrækkelig kød på deres tilværelse, til at de ikke behøver at få det serveret gennem bøgerne".

- "Så, nu må du godt snart stoppe med alt det ævl. Jeg vil helst tro, at du skriver dine bøger for små aber ligesom mig, og så er det altså fjollet, at du hele tiden bliver så fisolo..filosofisk. Syng hellere den sang om stue 105 for mig".

- "Ok, så hør godt efter, Pafi. Den hedder 'Alarm, alarm', ligesom den plade af Alci Acosta:

Tre læger i trav
hist en stol af træ
én faldt over og tav
da han slog sit ene knæ

To læger i trav
på et nybonet gulv
én slog et slag
gled og faldt omkuld

En læge i trav
på et bord må lande
blodet flød som et hav
fra en flækket pande

I temmelig ilde tilstand
nåede de alle tre frem
til den døende mand
på stue 105

- "Du skal passe lidt på." - sagde Pafi advarende - "Somme tider, når du ligger og glor op i loftet, så får du nogle indfald, som kun kan få folk til at tro, at du har kuk i låget".

- "Du ved da godt, Pfi, at når man sådan ligger her i en seng på et hospital, så tænker man på en helt anden måde, end hvis man var udenfor".

- "Det er ellers en meget sjov sang, men jeg kan ikke rigtig forstå det, du sagde engang om senge og ugeblade. Det lyder underligt, synes jeg".

- "Det er da en mægtig god idé, Pafi. Forestil dig et rigtig fredeligt sted, helt i gråt, med bløde senge, hvor de hver mandag kommer med et ugeblad til én, og hvor man til jul får en smuk og gylden appelsin, og hvor man fra sin seng kan ligge og se årstiderne skifte uden for vinduet".

- "Hvem skifter?"

- "Ikke hvem, hvad! Årstiderne. Du ved foråret, sommeren, efteråret og vinteren. Om foråret ville man kunne se alle de små, spirende blomster og knopper på træerne, sommeren ville være klar og solfyldt, så efteråret med sit brogede løvfald og til sidst vinteren, hvor sneen daler og alt bliver rent og smukt. Det er noget, du ikke kender til fra Afrika, og jeg selv havde heller aldrig set det, før jeg kom til Europa".

- "Og sengene, hvordan ville de være på det dér magiske sted?"

- "Det ville ikke være hospitalssenge, som de har dem her, bare ganske almindelige senge med krollede lagner og sådan. Og der ville ikke være lager til hele tiden at koste rundt med én. Kun dem, der skulle dele ugebladene ud til folk. Og det skulle ikke være nødvendigt at gå på toilettet eller spise. Man skulle bare ligge og vente på, at det blev jul og man fik sin appelsin, som man så kunne gemme til en dag, man fik rigtig meget lyst til den".

- "Og hvad så med mig?" spurgte Pafi.

- "Åhr, du ville have din egen lille seng, helt for dig selv, og så ville vi kunne ligge og tale sammen om bladene på træerne og om sneen, og måske ville de i stedet for et ugeblad, komme med papir og farver til dig".

- "Er det ikke det, jeg siger. Du er længere ude end en fodbold på tilskuerpladserne. Og det er mig, der må høre på alle dine åndslammede påhit, både når du har det god, og når du har det

dårligt og får feberfantasier eller er helt dopet af medicin. Men udmærket, hvor havde du så tænkt dig, det dér sted skulle være?"

- "Det ved jeg ikke. Det måtte man jo først undersøge. Det kunne måske ligge midt i Rusland et sted eller i et af de der nye lande, man altid læser om i aviserne".

- "Hvad så mere?"

- "Der skulle ikke være nogen lysstofrør, men kun nogle svage kultrådspærer i gammeldags stil hængende ned fra loftet med døde fluer viklet ind i ledningen".

- "Ad, hvor ulækkert!"

- "Måske skulle en af pærerne sidde i en gammel skåret glaslampe, som måske er blevet tilovers fra krigen. I form af en blomst af den slags, der ikke laves mere".

- "Du får mig til at tænke på en onkel, jeg havde, der hele sit liv hang og dinglede i en kokospalme".

- "Tiffany, tror jeg, de hedder".

- "Og hvilke andre små projekter har du liggende på lager, som jeg ikke har hørt om?"

- "Det vil jeg slet ikke fortælle dig. I hvert fald ikke nu, for så siger du bare, at jeg har støv på karburatoren. Men jeg har faktisk udtænkt nogle ret geniale ting. Verden er bare ikke parat til at få dem serveret endnu".

Spænde for karburatoren?

...DET ER NÅR TO MENNESKER GÅR I SENG SAMMEN....

FORDI DE ELSKER HINANDEN

- "Du skal forestille dig, Pafi, at virusset er som et ganske lille dyr. Man kan kun se det, hvis det er forstørret op i et mikroskop. Det gemmer sig og kan skifte form, og det er umuligt at fange".

- "Det er smart, hva'?"

- "Det elsker at krybe ind i folks blodårer og spise alle de små celler, som vi mennesker har til at beskytte os mod infektioner og sygdomme".

- "Og hvad sker der så?"

- "Der sker det, at de personer, der har fået virusset ikke længere er i stand til at forsvare sig imod sygdomme som lungebetændelse og maveproblemer og sådan noget. De bliver hele tiden syge, ligesom mig, og lægerne må hjælpe dem meget, for at de kan blive raske igen".

- "Ja tak, det har jeg set".

- "Og langsomt men sikkert invaderer virusset hele ens krop, alt imens det gnasker alle lækkerierne i sig, og man bliver mere og mere afkræftet for hver dag, der går".

- "Og til sidst dør man?" spørger Pafi og rynker brynene.

- "Ja, der er nogle, der bliver meget dårlige. De bliver helt tynde og har ikke lyst til noget som helst, og til sidst dør de. Men man kan også overleve i flere år. Du har selv set, hvordan jeg somme tider kan blive forfærdelig syg, og alligevel er der ikke sket noget alvorligt med mig for lægerne giver mig stærk

medicin og passer og plejer mig og får mig gjort rask igen. Sådan er det gået hver gang indtil nu".

- "Og der findes ikke nogen medicin, der kan gøre dig fuldstændig rask?"

- "Ikke endnu, Pafi, men der er mange forskere, der arbejder på sagen".

- "Og hvordan kommer virusset så ind i kroppen på én?"

- "Det kan ske på to måder. Den ene er gennem blodet. Du skal passe meget på ikke at komme i berøring med blodet fra en person, der er syg, for måske har du selv en lille rift eller et sår, og så kan du blive smittet".

- "Ups, jeg skal nok passe godt på".

- "Noget du aldrig skal gøre er at stikke hånden ned i en skraldespand, for det kan være, at der ligger en brugt sprøjte, der er inficeret, og så kan du blive smittet. Sådan var der en ung stewardesse, der fik sygdommen".

- "Jeg har altid været bange for narkomanernes sprøjter".

- "Der kan også være smitte forbundet med at elske".

- "Hvad mener du?"

- "Når folk går i seng sammen, fordi de elsker hinanden. Man skal altid være meget påpasselig, for den ene part kan godt have virusset i kroppen, uden at man kan se det på vedkommende. Og det er det værste".

"SÅ KAN DU ALTSÅ GODT FØLE DIG GLAD SELVOM DU ER SYG?"

En dag vågnede Pafi op efter en lille "siesta" og følte sig meget brødebetyngt over at have svigtet mig til fordel for sine drømme om palmerne i Afrika. Fra sin hovedpude spurgte han mig:

- "Hvordan har du haft det i dag?"

- "Jeg har fået lavet en ny lumbaf punktur. Lægerne insisterer på at prøve at finde ud af, hvorfor jeg har så mange problemer med benene. Denne gang fyldte de hele 15 små glas med blod for at undersøge de forskellige ting, jeg kan lide af. Men indtil nu er de ikke stødt på noget. Og så hørte jeg at min ven, Teddy, som også ligger her på hospitalet, har fået et eller andet i nervesystemet og er meget dårlig. Det er imponerende, at han går tilbage til sit arbejde, hver gang han kommer ud herfra. Det er der ikke ret mange af patienterne her på stedet, der gør".

- "Havd med dig selv?"

Hvad

- "Det er noget andet med mig. Mit arbejde er anderledes. Jeg kan jo ligge her i sengen og lave mine koreografier, skrive noter ned og så forklare dem til mine dansere på et senere tidspunkt. Somme tider har jeg også energi nok til at gå til nogle af prøverne, og hvis jeg en dag har det rigtig godt, kan jeg måske vise dem, hvordan jeg har forestillet mig, at de forskellige ting skal være. Så kan Kathryn instruere dem. Jeg er også stadig i stand til at skrive mine bøger her fra sengen. Og tanke".

- "Så er der altså ingen fare for, at du bliver helt bims?"

- "Det siger de, jeg ikke gør. At jeg har det fint. Det er også det, jeg siger til min familie, når jeg snakker med dem i telefonen. Jeg er meget tilfreds her i min seng. Jeg får næsten altid et værelse for mig selv med glade farver på væggene og et

kampe vindue, så jeg kan ligge og se på træerne udenfor. Gennem døren kan jeg også se alt, hvad der foregår ude på gangen. Til tider er det ikke særlig opmuntrende, men til andre tider er det meget underholdende".

- "Så kan du altså godt føle dig glad, selvom du er syg?"

- "Ja da, man kan vænne sig til alt. Jeg er for eksempel meget glad, når jeg ligger her og skriver og sludrer med dig. Det der altid har generet mig mest, det, som altid har stået for mig som det værste, der kunne overgå én, det har været ideen om ikke at kunne gå på toilettet alene. Men det er et overstået kapitel nu. Nu bliver jeg altid fuldt ud, og det rager mig ikke en fjerd".

- "Ja, det problem har jeg jo ikke. Jeg skammer mig ikke over noget som helst, og så er livet meget lettere. Menneskene har det med altid at skulle komplicere tingene mere end godt er. Jeg har tænkt på måske at give dem nogle lektioner i 'savoir vivre'".

- "Klart. Små pelsaber som du slipper for en masse besværligheder. I er altid sunde, fordi I ikke har nogle hæmninger. Det siges, at jo mere veluddannet man er, og jo mere man bekymrer sig om, hvad andre tænker om én, desto lettere har man ved at blive syg".

- "Ha, ha, ha, et-nul til mig. Lad os håbe, du kan tage ved lære".

- "Vi mennesker render rundt med så mange forskellige problemer. I hovedet, i kroppen eller i hjertet. Jeg, for eksempel, er blevet lam i benene. Det er et fysisk problem, og det får mig til at føle og tænke anderledes end andre mennesker. Du må huske, Pafi, at jeg var danser, for jeg blev syg. Bevægelsen var mit ét og alt. Nu kan jeg ikke gå alene. Jeg skal altid have én eller anden at støtte mig til eller gå med krykker eller måske en gæstol, og når jeg skal ud på gangen, eller når jeg vil gå en lille tur, så bliver jeg nødt til at sidde i rullestol. Jeg må

altid have én til at skubbe mig, for jeg har ikke kræfter til selv at køre den".

- "Det er en skam, at jeg ikke kan skubbe dig".

- "Ja Pafi, men du og jeg kan jo ikke forvente at kunne klare alting alene. Og alligevel er jeg heldig hvad angår en masse små ting, som pludselig er blevet meget vigtige. Kan du huske den gang med æblet? Det lå nok så lækkert på natbordet, og du hoppede hen for at tage det til mig, men så begyndte det at trille, og det ^{sa}ud som om det ville falde på gulvet, men i stedet landede det i skuffen med blyanter, hvor jeg selv kunne nå det uden at skulle vente på, at nogen kom og samlede det op for mig".

- "Det var en god fornemmelse. Der er bare ikke noget så rædselsfuldt som altid at skulle vente på, at andre hjælper én. Du siger selv, at du har en masse venner, men det er tit, at du er alene. Og når de endelig er her, så skammer du dig over at bede dem om hjælp".

- "Ja, det er rigtigt. Jeg har det dårligt med at bede mine venner om hjælp, når de kommer for at besøge mig. Og de venner jeg har fået her på gangen, er alle sammen mere syge end jeg selv. Det er derfor, jeg godt kan lide at tage rundt og se til dem og få dem til at le ad mine tossede indfald. Mange af dem får aldrig besøg. Det gør jeg trods alt stadigvæk. Nogle gange så meget, at det kan virke trættende. Men på den anden side, hvis ikke de kommer, bliver jeg ked af det. Så begynder jeg at blive bange for, at de skal glemme mig, eller at de finder det for kedeligt at komme her. Jeg tror alle mennesker har deres begrænsning".

- "Du kan i hvert fald altid regne med mig. Jeg er en meget trofast ven.... i det mindste så længe, de kommer med mad til mig. Hvis ikke de gør det, bliver jeg nødt til selv at gå ud og se, hvad jeg kan fiske på gangen. Eller også må jeg ned i cafeteriet og bruge penge".

- "Jeg er faktisk også sulten nu, men vi bliver nødt til at vente, til de kommer med frokosten. Så må vi bare håbe, den er god i dag, for selv om dette sted mest af alt minder om et femstjernet hotel, så er det ikke altid, at frokosten er noget at råbe hurra for. Der er så mange ting, jeg ikke må få".

- "Og det er selvfølgelig de mest lækre".

- "Ja, og alligevel sker det, at de forveksler min diet med en andens, som for eksempel den gang, hvor jeg havde været på vand i hele ti dage, fordi min mave var gået i baglås. Det første de så kom med til mig var en majscolbe, og selvfølgelig måtte jeg gå direkte ud og brække mig. Det var den gang, de målte mig omkring maven hver eneste dag, fordi den var helt udspilet, og det var de meget bekymrede over. Og jeg som ellers altid har være tynd. Lige pludselig havde jeg en strutmave så stor, at jeg ikke kunne lukke mine bukser".

- "Argh, skulle vi ikke hellere snakke om noget andet? Specielt nu da du har det så fint. I dag har du hverken den slange på, der går ind til omkring hjertet eller den i næsen til bæ-sugning".

- "Det var satans, som du holder mig under observation, Pafi. Du kan snart uddanne dig til læge, tror jeg. Men du har ret. Jeg har det faktisk fint, bortset fra at jeg er sulten. Gad vide, hvem der har fortæret den pose peanuts, jeg havde liggende".

- "Ja, hvem tror du? Du sagde selv, at du ikke kunne få skallen af, fordi dine fingre ikke fungerede ordentligt. Jeg spiste dem bare, for at du ikke skulle få det dårligt over at ligge og se på dem uden at kunne spise dem".

- "Undskyld. Du har ret. Jeg kan stadig blive rasende, når jeg tænker på det. At jeg ikke kunne få skallen af en skide peanut, fordi mine fingre var gået i strejke. Jeg har mange problemer med dem for tiden. Men har du lagt mærke til, at jeg har udtænkt et system ved hjælp af den trapez, der hænger over min seng? Hvis

jeg får fat i den med hænderne, kan jeg ligesom støde fra og selv skifte stilling i sengen".

_ "Selv sygeplejersken har lagt mærke til det".

Ved du, Pafi, der var en mand ved navn John Wayne, som altid klædte sig ud som cowboy, for at de skulle filme ham. Han udlovede en dusør til den akrobat, der var i stand til at udføre en fire-dobbelt saltomortale. Måske jeg skulle begynde at øve mig på det".

- "Det er da nemt nok. Man skal bare tage tilløb og sørge for, at der er godt med bananskræller på gulvet".

- "Nej, Pafi. Så nemt er det ikke. Vi mennesker er meget tungere, og det gør, at sådan en saltomortale er meget svær at udføre. Det er derfor, jeg så godt kan lide akrobater. Ved siden af dansere og musikere, er de de eneste, der kan få mig til at græde".

- "Jeg kan huske den dag, vi så dem på Plänen i Tivoli. Du bare stortuede, mens akrobaterne svingede sig rundt og lavede livsfarlige abekattestregere oppe i æteren".

- "Jeg elsker det, og min gråd er som en hyldest til dem deroppe i luften. Af samtlige artister er de de mest årvågne og levende, der findes".

- "Du sagde engang, at de næsten allesammen kommer fra Spanien, eller i hvert fald er af latinsk oprindelse".

- "Ja, det er rigtigt. Tænk bare på gruppen 'España Voladora'. De var da fantastiske".

- "Det viste sig bare senere, at de kom fra Texas".

- "Hvad så med 'Los Aces de Tijuana' eller 'Brødrene Ramíres', som hang og svævede under et fly, kun i storetåen og uden at falde ned?"

- "For ikke at tale om 'Søtrene Ramíres', som ikke lavede noget som helst ud over at smile oppe fra flyveren og vrikke med bagdelen".

- "Du tror måske, det er så enkelt at stå og blafre oppe i den højde? For øvrigt er det selve helhedsindtrykket, der gør det hele så smukt. Og ti så stille, Pafi, du får mig bare til at græde igen".

- "Og hvad var det, han hed ham skuespilleren, der blev syg ligesom du?"

- "Tænker du på R...?"

- "Ja, ham var det. Han havde nemlig en lille tøjabe, der lignede mig".

- "Det var nogle af hans venner, derovre fra du ved, hvor man laver film, der havde foræret ham den. Han havde den altid siddende i trapezen over sin seng, og den lille abe var hele tiden hos ham, mens han var syg. Lige til han døde".

- "Jeg har jo allerede fortalt dig, at det er en af vores missioner her i livet. Vi har alle sammen hver vores skæbne. Din skæbne har været at underholde andre og gøre dem glade".

- "Ja Pafi, og det er da også lykkedes mig somme tider. Men andre gange forstår folk ikke det, jeg laver. Eller også er det mig, der ikke forstår at udtrykke mig ordentligt. Og så er det ikke særlig morsomt".

OG HVOR JEG LED VED TANKEN OM,
AT EN ANDEN SKULLE VASKE MINE ÆDLERE DELE

En dag kom de ind på stuen, tog min iltmaske fra mig og sagde, at nu skulle jeg i bad. De skulle skamme sig, skulle de. Sådan at hive mig ud af sengen i den svagelige tilstand, jeg befandt mig i. Jeg befinder mig nu faktisk altid i en ret svagelig tilstand, når jeg er her.

Det er vel derfor, de gør det. En slags prøve for at se om man er i stand til overhovedet at komme på benene. Er man for svag til det, er der stor sandsynlighed for, at man er ved at tage billetten. Det handler altså ikke kun om at få sluttet folk til en respirator for at holde liv i dem længere. Det er fundamentalt at forsøge at få folk i omdrejninger. Få dem til at yde en indsats. Op af sengen og ud i bad, så både patienten og dem, der passer ham, kan ånde bedre.

Det var en meget sød sygeplejerske, der badede mig. Sæbede mig ind fra top til tå, mens jeg selv sad passivt på en lille taburet under bruseren og led ved tanken om, at en anden pludselig skulle vaske mine ædlere dele.

Men til slut var vi alligevel allesammen meget tilfredse med resultatet. Selv Pafi kravlede ned fra sin palme for at snuse lidt til sæben. Det skulle han aldrig have gjort. Han er nemlig allergisk over for såvel sæbeskum som vand, og han fik et nyseanfald så kraftigt, at han gik op i sømnen bagpå.

Han blev øjeblikkelig sendt ned til operationsstuen og kom senere tilbage så god som ny med nylontråd i bagdelen og en uldsonede. 2
Det må man lade danskerne. De praktiserer en hurtig og effektiv førstehjælp, og uden nogen form for diskrimination.

Da jeg næsten altid må ligge i min seng - med ekstra længde, fremskaffet via specialordre for at få plads til alle mine 185 cm, uden at jeg behøver at folde mig sammen på langs - bruger jeg gerne tiden til at skrive mine notater med min tykke blyant i invalidedesign. Eller jeg læser i ugeblade og aviser fra kiosken eller biblioteket, for nu da det er så som så med mit aktivitetsniveau, så mener jeg, at jeg da i det mindste bør holde et vist niveau, hvad information angår.

I et amerikansk blad fandt jeg en dag en annonce for en vis bog om HIV, formuleret på følgende måde:

"Drejer det sig om et menneskeskabt virus?

Af hvilken grund har regeringen fortiet sandheder?

Er virusset i virkeligheden blevet udviklet i et laboratorium til brug ved biologisk krigsførelse?

Og er det en menneskelig fejl, der ligger til grund for, at den i dag florerer ude i befolkningen?"

"'VIRUS OG LÆGER I DØDENS TJENESTE' er en bog, alle burde læse. Den afslører, hvad regeringer verden over i årevis har søgt at holde skjult for befolkningen vedrørende denne nye sygdom. Ud over cancerforsøg med dyr i laboratorier, omhandler bogen også de elementer inden for den biologiske krigsførelse, der har til formål at nedbryde det menneskelige immunforsvar".

"Forfatteren beretter den fascinerende (!) historie om et eksperiment foretaget i byen New York. Et eksperiment hvor man afprøvede en ny vaccine mod hepatitis B på 1083 unge frivillige forsøgspersoner. I løbet af få måneder kunne man påvise eksistensen af et nyt virus. Forsøget blev gentaget i Los Angeles og i San Francisco med samme resultat. Hvad er det, der er ved at ske for øjnene af os? Hvordan kan det være, at man fra lægevidenskabelig side stædigt fastholder, at sygdommen kommer fra Afrika? Hvor kommer CIA ind i billedet? Hvilke andre hemmeligholdte opdagelser har man gjort? (239 sider)"

- "Hvad betyder cancerforsøg med dyr?" afbrød Pafi mig meget bekymret.

- "Åh Pafi, det er noget meget forfærdeligt. Kan du forestille dig, de hænger en kanin eller en chimpanse op i benene og giver den alverdens indsprøjtninger, indtil den bliver syg og dør, og bagefter kan lægerne så drage deres konklusioner".

Pafi syntes ikke det lød så slemt endda. Det var blot et af de mange hverv, der påhvilede hans race, som han sagde. Der var nogle, der måtte arbejde i de zoologiske haver, andre i circus og hans eget hverv var at være min tøjabe. Men der var også nogle, som var nødt til at hjælpe menneskene med at blive raske og alt sådan noget.

- "Men gør det da ikke ondt på dem?", spurgte jeg.

- "Jo selvfølgelig, og de lider meget. Men når de dør, kommer de allesammen i Abeparadis, hvor jorden er bananmos, og hvor det regner med rosiner".

Og så kiggede han længselsfuldt hen på mit sengebord, hvor jeg havde en pose chokoladeovertrukne rosiner liggende.

- "Godt, du kan få lov at spise fire, fordi det er søndag", sagde jeg.

Pafi er ingen tyv, han kan bare ikke tælle. Så det endte med, at han gnaskede hele posen i sig. Selvfølgelig fik han dårlig mave, sådan på ægte abemanér; men hvad det indebærer, vil jeg undlade at komme nærmere ind på her.

En dag var der et billede i avisen af de første to aber, der havde fået indsprøjtet det nye virus. Laboratoriet havde tilkendt dem begge en net lille pension, bestående af mangofrugter og appelsiner, og man havde i det hele taget sørget for deres alderdom på enhver måde.

- "Der kan du selv se", sagde Pafi straks.

- "Ja Pafi, og det glæder mig meget. Lad os håbe, de får et langt liv og en lykkelig pensionisttilværelse".

Men jeg er stødt på flere andre teorier omkring sygdommens opståen:

Det med at CIA skulle have været indblandet er det rene opspind. Alle og enhver ved, at virusset oprindeligt stammer fra Vietnam. De unge piger tilbød sig til de amerikanske soldater, mod at disse til gengæld skaffede dem visse fornødenheder. Man kan sige, at de handlede efter princippet "frit leveret til bopæl". En dåse Milo, nogle filtercigaretter, mælk til babyen, batterier til radioen. Alt sammen undskyldninger for at hoppe i kanen med Joe og Dick og Harry.

Stakkels piger, for de tre, ellers så sympatiske, unge amerikanere efterlod dem spækket med syfilis og andre rare sager, og havde de ikke råd til en plade chokolade, så kunne de da slet ikke skaffe penge til en penicillinkur. I stedet købte de medicinen i små doser; kun lige nok til at bedøve bacillen en smule. Det havde den lille fyr det fint med. Den slikkede de små mundfulde antibiotika i sig med velbehag. For hver dag der gik, blev den stadigt stærkere og mere immun. Den fik nogle drabelige kløer, og dens mund blev større og større, og til sidst var den i stand til at sluge alt, hvad den mødte på sin vej. Og det er derfra, vi har hele miseren.

Løgn og latin. Virusset er et misfoster, der er kommet til os fra det ydre rum, og som er blevet genoplivet, da Challenger i sin tid sprang i luften.

Det er Guds straf (i hvert fald hvis man skal tro en fortolkning af Det Gamle Testamente, hvor ordet 'naturstridigt' forekommer et sted i forbindelse med homoseksualitet. Som om det at være homoseksuel ikke netop er det, der kendetegner den homoseksuelles

natur. Det skal dertil siges, at Det Nye Testamente skyndsomst undlader overhovedet at referere til slig adfærd).

Det er den afrikanske hævn over de europæiske kolonisatorer. Lidt i stil med den Montezuma-diaré, mexicanske besøgende får, men den kan man da i det mindste holde tilbage ved hjælp af en korkprop, hvorimod denne nye foræring synes uophørlig.

I det centrale Afrika har den fået tilnavnet 'magersyge', og det menes, at ca. tres procent af befolkningen lider af vægttab. Selv læger og sygeplejersker må lejlighedsvis tage ophold i hospitalernes senge.

- "Tror du, - spurgte Pafi, - at mine slægtninge hjemme i mangotræet også er syge?"

- "Nej, - svarede jeg - de bor meget længere mod syd. Og for øvrigt findes der allerede en vaccine for dyr af simiusfamilien".

- "Simius?"

- "Ja, det er en fællesbetegnelse for abekatte, mandriller, gorillaer, chimpanser osv".

- AH!"

En anden teori går ud på, at det slet og ret handler om skyldfølelse. Patienten har ikke fået gjort op med et traume fra barndommen og søger ad denne vej at straffe sig selv.

Nej, løsningen skal findes i en syg planet. Det er et økologisk-spirituel fenomen, som intet har at gøre med lægevidenskaben. Det man må gøre, er at rekonstruere en ozonforbindelse af chokolade mellem Machu Pichu, Stonehenge og Keopspyramiden. Vores klode må kureres før den smuldrer væk under fødderne på os.

Andre igen har konkluderet, at det må være Apokalypsens ottende ulykke; et varsel om verdens undergang. Den "Russiske Omvendelse" som Fatimas børn talte om, er nu en realitet. Og med den mange andre småforandringer, som vi forhen har anset for værende fantasier, der aldrig ville blive til virkelighed.

DER FINDES DEM, DER ER BANGE FOR AT BLIVE SMITTET,
NÅR DE GIVER FOLK HÅNDEN
ELLER NÅR DE DRIKKER KAFFE

På hospitalsgangen er der nogle små kroge med stole, borde og fjernsyn, hvor patienterne kan mødes. Hvor de kan sidde og ryge og hoste i fællesskab.

- "Er der noget godt i fjernsynet?"

- "Fodbold igen?"

- "Et program om AIDS?"

- "Ha, ha, nej, det her er altså afsindig morsomt!"

Samtalerne drejer sig hovedsagelig om blodprøver og diverse andre prøver.....

- "Min prøve af de hvide blodlegemer er på fem, men lægen har sagt, at der er nogle, der overlever med nul".

- "Årh, min er på ni, men til gengæld er prøven for blodpropper roget helt i bund, så de lader mig ikke komme ud herfra, før den er på mindst fyrre. De siger, at der er risiko for indre blødninger. Normalt skal man minimum have hundrede og fyrre".

- "Jeg har været syg i halvandet år, og nu er der ingen, der kommer og besøger mig mere", slutter en anden, en af dem, der stadig er i stand til at sætte sig ud på gangen i pausen mellem en undersøgelse og en behandling.

Pafi sidder oppe på et af bordene^{og} prøver ihærdigt at få fingre i alle lækkerierne: - "Pafi, du behøver ikke spise alle kiksene.

Jeg ved godt, at det er dine ynglingskiks, men der skal altså også være nogle til de andre".

- "Godt, jeg lover, at jeg nok skal være artig".

For Pafi betyder det at være artig, at han ikke gør noget, han ikke må, mens jeg kigger på ham. Der går ikke mange minutter før tallerkenen er tom. Til gengæld formeligt bugner Pafis lommer af alskens lækre sager.

- "Hvordan kan det være, at den dér fyr altid sidder for sig selv? Er der ingen, der besøger ham?" - spørger Pafi mig, idet han peger hen på en genert, ung fyr, der er ny på gangen.

- "Jeg vil tro, at det er fordi, der er så mange uoplyste mennesker, der er rædselsslagne for at blive smittet. De tror, de kan blive smittet bare ved at give ham hånden eller ved at sætte sig og drikke kaffe sammen med ham".

- "Uf, hvad så med mig? Jeg spiser af din tallerken og sover i din seng, og der er da aldrig nogen, der har sagt, at der kan ske mig noget ved det".

- "Selvfølgelig ikke, Pafi. Hvis det på nogen som helst måde var farligt, ville jeg da aldrig lade dig gøre det. Det eneste du skal lade være med er at bruge min tandbørste eller min barbermaskine. Du ved selv, at jeg, fra det øjeblik jeg fik mistanke om diagnosen, klippede mig skaldet for ikke at behøve at gå til frisøren igen. Man må ikke løbe nogen risiko, og man ved aldrig, om der måske skulle være nogle småsår i hovedbunden".

- "Men hvis man på den måde kan tage sine forholdsregler, hvorfor er folk så så bange?"

- "Det er nok, fordi sensationsjournalistikken har sørget for tilstrækkeligt mange fotografier i aviserne af patienter med ansigter som dødningehoveder.... Det kan selvfølgelig også være,

at de besøgende bare ønske, at spare sig selv for den oplevelse, det er at blive konfronteret med et bundt knogler!"

- "Måske vi skulle sende bud efter mine slægtninge til at holde fyren med selskab, så han ikke er så alene".

- "Det tror jeg ville være en strålende idé. Hvorfor sætter vi os ikke ned med det samme og skriver et brev til Afrika, for at høre om en af dine slægtninge har lyst til at komme herop? Har du mange af dem?"

- "Hm, hm, der er min bror, Roco, og alle mine fætre og kusiner og mine onkler: Bacardi, Higgins, Humphrey, Soufflé, Suppo, Flofi, Handel, Monti..."

- "Altså med andre ord et helt træ fuldt!"

- "Men dig kommer de da og besøger, ikke sandt? Ham med det sjove hår, for eksempel, selvom jeg godt ved, du ikke kan lide, at han har blomster med til dig. Han kom ellers en gang med sådan en smuk buket hyacinter, kan du huske det? Og Kathryn kommer med små, lækre retter til dig, og så sidder I og hygger jer hele eftermiddagen. Stefan kom på besøg helt fra Århus. Og når din mor eller din søster er i Danmark, bliver de hele dagen og natten med, for at passe på dig".

- "Du aner ikke, hvor taknemmelig jeg er for det, Pafi. Alt det de gør for mig".

- "Og Mariana, hende, der passer dig, når du er hjemme. Hun er så sød og lader dig aldrig være alene et øjeblik. Hende kan jeg mægtig godt lide, for når hun reder din seng, så sætter hun mig altid bagefter oppe på din hovedpude med min lille stråhat på og brillerne, som Torben havde med hjem til mig fra Italien".

- "Ja Pafi, men selv om jeg har dig og alle mine venner, så er der nu alligevel dage, hvor jeg føler mig meget ensom. Har du ikke lagt mærke til det?"

- "Jo, det tør svagt antydes. Og så opfører du dig, som om nogen havde klippet halen af din gynghest. Som nu her forleden morgen, for eksempel. Du tudede, så jeg blev helt bange, og skreg og smed dig ned på gulvet. Der var ikke nogen andre hjemme, og det tog mig en evighed at nå hen til dig, fordi mine uldben er så små. Lådne og labre, måske, men alt for korte".

- "Ja, det var skrækeligt. Jeg ved stadig ikke, hvordan jeg overhovedet kom over det".

- "Efter et stykke tid begyndte du at få nogle anfald, sådan ligesom af kramper, og dine øjne dansede rundt i hovedet på dig. Og efter hvert af disse anfald, der lignede dem, epeleptikere får...".

- "Det hedder epileptikere".

- "Nå ja, men så begyndte du altså at skrike og skabe dig tosset".

- "Du drømmer ikke om, hvor panikslagen jeg var. Jeg anede jo ikke, hvad det var, og jeg begyndte at forestille mig alverdens forfærdelige ting, der kunne ske mig i fremtiden".

- "Mere forfærdelige?"

- "Ja, jeg tager jo ingen medicin i øjeblikket, fordi jeg får det så dårligt af det, og selv om de på hospitalet siger, at virusset ikke har slået sig på hjernen, så tror jeg det alligevel og begynder at bilde mig selv ind, at jeg er ved at blive skør i bolden. Jeg ved ikke, om det bare er fordi, jeg er bange, men når jeg snakker, synes jeg somme tider, det lyder som det rene volapyk".

- "Det er jeg nu ikke enig med dig i. Jeg mener, at enhver må snakke, som de bedst kan og som de har lyst til".

- "Det kan du have ret i. Jeg kan også godt selv lide at finde på nye ord og sådan tale lidt i gåder. Det er ikke kun morsomt. Det giver også folk mulighed for at forstå det, de har lyst til at forstå af det, man siger".

- "Hvordan det? Du siger én ting, og folk opfatter noget helt andet?"

- "Sådan omtrent ja, Pafi. Under alle omstændigheder har folk det med kun at høre det, de vil høre. Det er en af grundene til, at der er så mange problemer med kommunikation. Heldigvis har vi det ikke på den måde, du og jeg. Vi forstår hinanden fuldt ud, fordi vi altid fortæller den anden alt, hvad vi tænker og føler".

- "Uh, hvad er så problemet?"

- "Problemet kan opstå, når man snakker med andre. Jeg bryder mig ikke om, at folk skal misforstå det, jeg siger og få det dårligt over det, og jeg bryder mig heller ikke om at begå dumheder uden selv at være klar over det, såsom for eksempel at tisse i appelsinjuicen, for det kunne jo nemt komme til at støde den person, der er kommet med den til mig".

- Ah, sikke noget pjat. Det er da noget vi aber gør hele tiden".

- "Måske nok, men I tisser ikke udenfor, og I skal ikke evig og altid have nogen til at skifte jeres sengetøj eller madras!"

- "Enig. Det er også derfor, du siger at så længe, du er i stand til selv at gå på toilettet, er du rolig".

- "Pafi, det allerværste er at være afhængig af andre. Somme tider lægger jeg mig godt til rette for at skrive mine noter og opdager, at jeg mangler en blyant eller noget andet, og selvom det ligger mindre end to meter fra mig, kan jeg ikke nå det. Det er til at blive desperat over, og samtidig synes jeg, at det er noget pjat at ringe efter sygeplejersken for så lidt. Det samme gælder, når jeg vil have tomt min urinbeholder, eller når

skraldespanden er ved at gå over sine breder. Et rent glas eller en spyttebakke. Måske mine fødder er kommet uden for dynen, og jeg har brug for én til at dække dem til igen. Nej, så hellere fjerne tæppet helt. Det ene med det andet. Der er hele tiden noget, jeg skal have hjælp til".

- "Som en anden lille diktator, hva'?"

- "Hm!"

DE ER FULDE AF TATOVERINGER PÅ ARMENE
FRA HÅNDLEDDET OP TIL NAKKEN

Der er ingen, der mænger sig med narkomanerne, og for øvrigt er de også altid så dopede af den metadon, de får på hospitalet, at det ville være omsonst at forsøge at indlede en samtale med dem. De tilbringer dagen med at balle kaffe og ryge hjemmerullede cigarretter.

Det er endnu aldrig lykkedes mig at få øje på de berømte, blåsorte stiksår, de siges at have, for deres arme er fuldstændig dækket af tatoveringer. Fra håndleddet og helt op til nakken. Og de går og viser dem frem både dag og nat eftersom de kategorisk nægter at iføre sig hospitalets hvide tøj.

I stedet klæder de sig i lasede cowboybukser og en T-shirt med motiv af en eller anden rockgruppe på brystet. Uformelige sokker, som er rullet ned, så de ligger som en klump omkring storetåen.

Mange af dem snyder personalet. De stikker af og tager bussen ind til centrum for at prøve at bomme sig til en ekstra dosis metadon på byens distributionscenter. Eller for at se, om de måske skulle være heldige og få fat i noget af den "agte" vare. Selve sprojten stjæler de fra et af de små rulleborde på hospitalet, eller de trækker den i den billige automat ved Sankt Lucas kirken. Det er den med de to kæpeklokker, der altid synes at ringe uophørligt. Når de om aftenen vender tilbage til hospitalet, er de så skæve, at de knapt kan stå på benene, og så kommer sygeplejersken og skælder dem ud, som om de var små børn.

- "Så er vi nok stukket af igen, hva'? Jamen, så får De bare ingenting i morgen, lille De. Så kan De jo se, hvordan De vil klare Deres svedeture og smerter og abstinenser".

En gang hørte jeg en sygeplejerske sige til en ung pige, at det var strengt forbudt at blande metadon med sodavand, og om muligt endnu mere forbudt at sprøjte det ind i årerne. Den unge pige forsikrede og svor, at det havde hun bestemt heller aldrig gjort, men om det for øvrigt ikke var muligt, at de kunne give hende en pille til at tage de forfærdelige smerter, hun havde mellem benene.

Sygeplejersken kunne ikke lade være med at le. Pigens udtalelse gik følgelig over i historien og er nu blevet en stående vittighed på gangen.

- "En sovepille til? Ja, det kunne De lide. Så De kunne styrte direkte ud og sælge den bagefter? Ikke tale om!"

- "Der er sgu' da ingen, der vil købe det her skidt. Nej, denne gang er det altså rigtigt, av, auuuuv, av, hvor gør det ondt".

- De har jo fået at vide, at De ikke må stikke Dem dér".

- "Ja, det er meget godt, men der er sgu ikke andre steder tilbage. Hør, hvis I ikke giver mig det, jeg beder om, så pakker jeg altså mit lort sammen og skrider".

Og som sagt så gjort. Hun pakkede sine ejendele og forlod hospitalet, overordentlig tilfreds med sig selv. Der er ingen, der er tvunget til at blive, hvis de ikke selv vil. Men før eller senere kommer de alligevel allesammen tilbage.

- "Det er sørgeligt, er det ikke? - indskød Pafi, - sikken et trist liv, de må have. Uden familie eller venner og uden penge eller nogen ting".

- "Ja, hvad mener du, Pafi? Udoer at de har virusset, må de også hele tiden tænke på, hvordan de skal skaffe penge til det næste fix. Mange af dem bliver helt desperate, og der er sågar nogle, der bliver nødt til at stjæle".

- "Stjæler de ligefrem?"

- "Her på hospitalet har hver patient sit eget skab med nøgle, hvor de kan opbevare deres personlige ting. Nogle sætter nøglen fast på deres pyjamas med en lille sikkerhedsnål. En dag var der en, som kom og besøgte mig, der glemte sin taske på bordet ved siden af vinduet. Der gik ikke mange minutter førend en af narkomanerne kom forbi og snuppede den. Der var heldigvis en sygeplejerske, der fik fat i ham, og oversygeplejersken gav ham en ordentlig skideballe".

- Men kan de da ikke bare holde op med at bruge de stoffer?"

- "Nej Pafi. Der er nogle ting, det er bedst helt at holde sig fra. Hvis man bare én gang har prøvet det, så kan man aldrig holde op igen. Det var ligesom, hvis du skulle holde op med at spise peanuts og rosiner. Det ville du heller aldrig kunne, vel?"

- "Åh, nu forstår jeg".

DET ER SÅDAN EN PERVERS TILFREDSSTILLELSE NOGEN FÅR
VED AT KIGGE BILLEDER OG SÅDAN

Pafi holder meget af at sidde og kigge i bladet LIFE.

Siderne er meget større end han selv, men han elsker at se billederne, specielt dem med løver og giraffer på. En dag spurgte han mig:

- "Hvorfor viser de alle de billeder af folk, der ser ud, som om de er ved at dø? Jeg tror nok, der står at de har AIDS, men jeg har da aldrig set nogen her på hospitalet, der så sådan ud. Prov selv at se dem her i bladet. Allesammen helt tynde med grimt tøj på og gamle skægstubbe, ad. Hvad skal det gøre godt for?"

- "Jeg læste en gang, at det er noget, der kaldes sensationspornografi. Det siges, at den tiltrækker flere læsere end den anden slags pornografi".

- "Den anden slags porno-hvad-for-noget?"

- "Årh, det er sådan, når folk får en eller anden pervers tilfredsstillelse ved at kigge billeder og sådan noget".

- "Ligesom mig med mine giraffer?"

- "Nej, det er mere ved at kigge på deprimerende fotografier af folk, der er meget syge eller i koncentrationslejr, eller billeder fra krigen eller fra en eller anden naturkatastrofe. Det kan også være billeder af folk, der er så fattige, at de ikke har råd til tøj og derfor lader sig fotografere helt nøgne. Der er nogle journalister, der er helt fjantede med at få fat i sådan nogle billeder for bagefter at sælge dem".

- "Og de gør det kun for pengenes skyld?"

- "Ja desværre, Pafi. Det er de økonomiske interesser, der styrer verden. Folk arbejder som vanvittige for at få råd til at købe ting, som i sidste ende bare komplicerer deres tilværelse, og giver dem endnu flere udgifter".

- "Vi aber bruger ikke penge til noget som helst, og se bare hvor godt, vi har det. Ind imellem bytter vi måske et par bananer væk for nogle andre småting, som vi har brug for, men ellers tilbringer vi bare tiden med at nyde udsigten: skyerne, solstrålerne og regnens dråber. Eller vi slapper af i det kølige græs eller oppe i vores træ - alt sammen helt gratis. Med jer mennesker er det anderledes. I skal evig og altid snakke om penge. Penge, penge, penge. Kan man ikke bare være venner, uden at det altid skal koste noget?"

- "Jo selvfølgelig. Men det er ikke altid helt så lige til".

- "Nå, men nu da vi er ved det, synes du så ikke, du burde betale mig et eller andet for at være din selskabsdame? Hvad ville du gøre, hvis du ikke havde mig?"

- "Jeg ville føle mig meget trist til mode Pafi, men jeg tror faktisk, at når vi har det så fint sammen, så er det netop fordi, vi aldrig har blandet penge ind i vores forhold. Kung-fu-tse sagde engang, at selv det bedste venskab kunne miste sin styrke med en enkelt gave".

- "Vi mangler da nogle fotografier til at illustrere vores bog her, ikke? Hvem skal vi få til at tage dem?"

- "Indtil for kort tid siden var der nogen, der gik og tog billeder ind ad vinduerne her på hospitalet, uden at de havde fået lov til det. Det er holdt op nu. Jeg kunne forestille mig, at det er fordi, de aldrig fandt nogle 'tilfælde', der var tilstrækkelig skræmmende. Men på den anden side, hvis de pynter lidt på billederne og gør dem mere dramatiske, så skal de såmæn nok sælge alligevel".

- "Jeg ved nok, hvad jeg ville gøre ved dem, hvis de kom her og tog billeder af os uden tilladelse".

- "Så skal du bare passe på, du ikke kommer til at begå en bommert. For der er faktisk en dame i øjeblikket, der går rundt og tager billeder. Hun er filmproducent og meget, meget sød. Hun er ved at lave en film om livet her på afdelingen. Jeg kan mægtig godt lide at snakke med hende, og det lader til, at hun også er glad for det, jeg fortæller hende. Jeg tror, at hun måske lader mig være med på filmen, selvom jeg er den eneste udlænding her på stedet, og selvom en af mine venner, der altid skal blande sig, har rådet hende til ikke at fokusere på mit ansigt. Tænk, jeg vidste ikke, at jeg ikke burde vise mit ansigt frem offentligt. Det er nu en skam, for jeg har altid ment, at der var lidt af en skuespiller i mig".

- Også i mig. Skal vi ikke se, om det stadig kan lade sig gøre at fikse det? Og så kunne hende damen jo samtidig tage de billeder, vi har brug for til bogen".

DET VIGTIGSTE ER IKKE AT KOMME TIL AT SMILE
FOR DØDEN HOLDER MEST AF GLADE MENNESKER

Så snart jeg fik at vide, at min blodprøve var positiv - det var nogle få år efter, at jeg var kommet til Danmark - gik jeg ud og købte en masse bøger om kunsten at kurere sig selv.

Jeg begyndte med den tykkeste. Den indeholdt først og fremmest en vidunderdiæt, der var sammensat af ris, dampkogte grøntsager og bunkevis af magisk helbredende urteteer. Derudover anbefalede bogen flere forskellige meditationsformer og andre lignende mirakelkure til brug i kampen mod virusset.

Igennem et helt år tilbragte jeg al min tid med at forestille mig, hvordan millioner af små, hvide fromænd svømmede rundt i mine blodårer for at nedslagte de vederstyggelige fjender, der var trængt ind på forbudt område. I nedslagtningen brugte mine redningsmand et antal kanoner, som det tog mig det meste af en nat med feberfantasier at designe. Takket være min effektive hær, lykkedes det at slå så mange fjender ihjel, at jeg så småt begyndte at bekymre mig om, hvor jeg skulle gøre af alle ligene.

Bogen gav også udførlige instruktioner i, hvordan man undgår træthed og spændinger; hvilke vitaminer der er absolut nødvendige for ens velbefindende. 100 gram C-vitamin er en meget almindelig dagsdosis. Dernæst ... syre, enzymer, flora, mineraler, fiskeolie og rosenolie med samt et utal af andre miksturer, som jeg vil vende tilbage til senere..... Om ikke andet, så blev jeg da i hvert fald holdt beskæftiget. Jeg omgav mig med diverse æsker og pilleglas, tillige med adskillige vækkeure, for ikke at komme til at springe en livsvigtig dosis af et eller andet over.

Mest besvær havde jeg med lecitalkuren. Denne drik, hvis hovedingrediens var en æggeblomme uden æggesmag, blev oprindeligt

opfundet på Weizmann Instituttet i Israel, men formlen er senere blevet solgt til Nordamerika.

Der var mange toldmæssige vanskeligheder og hårrejsende udgifter forbundet med at få dette gullige klister sendt over fra New York. Beholderen skulle åbnes om aftenen og dens indhold holdes i en blender med juice, der natten over skulle opbevares i køleskab, for at være klar til tilberedning og indtagelse klokken fire om morgenen - længe før morgenmaden.

I dag ved jeg faktisk ikke, hvorfor jeg frivilligt indlod mig på noget så tåbeligt, for det indebar, at jeg altid måtte stå op, netop når jeg sov allerbedst.

Dog, når man sådan svæver midt imellem desperation og håb, er der ingen grænser for, hvad man hopper på. }

Der var også mange andre gode råd i bøgerne:

For eksempel burde man altid sove med hovedet vendt mod nord og ikke bruge flourtandpasta. Man skulle holde sig fra ost, champignon og vineddike, og desuden var alt garet mad strengt forbudt, fordi det kunne forårsage svamp i tungen eller i fordøjelsessystemet. En positiv livsholdning var en absolut nødvendighed, og man måtte under ingen omstændigheder tillade sig selv den luksus at blive deprimeret i ny og næ.

Ulykkeligvis var der dog næsten altid, når man nåede til sidste side, et efterskrift af forlæggeren, der bekendtgjorde, at forfatteren var afgået ved døden to uger efter bogens afslutning. Aldrig før, besynderligt nok. Men han havde vidst at leve hver dag af sit liv fuldt ud og var hensovet med et smil om læberne. Heraf konkluderede jeg, at det klogeste nok var ikke at smile overhovedet.

Disse post mortem bulletiner viste sig at være overordentlig typiske for bøger af slagsen "helbred Dem selv". Forfatterne døde som fluer på sidste side.....

- "Og alligevel er du ikke bange for at skrive denne her bog? spurgte Pafi.

- "Nej da. Fidusen er bare helt at undgå sidste side og i stedet afslutte bogen på den næstsidste".
- "Og så lader man sidste side være blank, ikke?"
- "Jo, og desuden er det meget vigtigt ikke at komme til at smile, for Døden holder mest af glade mennesker. Det sundeste er at lægge ansigtet i de rette, eddikesure folder, så snart man hører, at han er på udkig efter nye kandidater".
- "Og så fornærme ham på det groveste, ikke sandt?"
- Jo, det er klart. Så han kan blive rigtig forskrækket: Morder, kujon, hjernelamme gespenst, hyænefjæs".
- "Åndsamøbe".
- "Kom bare an, så vi kan se, hvad du duer til".
- "Imbecile knogleslikker".
- "Fugleskræmsel. Kloakrotte".
- "Senile blodpølse".
- "Åndsformørkede kadavertyv".
- "Ormeædende kistenarkoman".
- "Shh. Hør, der kommer nogen!"
- "Det er vel forhåbentlig ikke den der naragtige knoglerasler?"
- "Nah, det er næsten værre end det. Det er ham den gamle med den sorte taske. For meget, altså. Stik mig lige posen med mintbolsjer, så må vi se, om jeg overlever det. Og du, Pafi, du gemmer dig under sengen".

AT TÆNKE SIG

ET EKSKLUSIVT INTERVIEW MED GUD!

DET HAVDE IKKE EN GANG HANS FAR OPNÅET

Historien vil vide, at en lille purk, omkring år 1920, kom til verden i en bygd i det nordlige Norge. Der hvor midnatssolen danser. Fra sine allertidligste barneår viste han alle de symptomer, der var normale for børn i hans alder. Der var intet ekstraordinært at finde ved ham. Snarere tværtimod. Han blev hevet i ørerne i skolen og måtte, som så mange andre uheldige børn, udstå den tort at finde en tudse i sin skoletaske, en dag han stak hånden ned i den. Han voksede op blandt de nok så berømte norske fjorde, men vandet var så koldt, at han aldrig lærte at svømme, noget hans far yndede at drille ham med. Det var drengen selvfølgelig meget ked af, og en dag han stod og så sig i spejlet, mens han ihærdigt forsøgte at trykke en bum ud, sagde han til sig selv: "En dag vil jeg udrette noget stort".

Stort eller ej så kom han i skrædderlære som femtenårig, og da han var seksten, købte han sin første tube clearasil. Naturligvis begik han alle de fejl, der sædvanligvis begås af skrædderlærlinge: Han satte knapper i skjorterne, som ikke passede til knaphullerne, han lavede pyntebesætninger, der gik op i syningen, og sidstmen ikke mindst præsterede han at kreere den berømte tre-armede jakke.

Omsider lykkedes det ham dog at lære sit fag, hvorpå han åbnede sit eget lille skrædderværksted i en malerisk gade ved siden af et bageri. Han havde sin faste kundekreds, men derudover anstrengte han sig ikke synderligt, for i disse nordlige lande yder regeringen økonomisk støtte, hvilket betyder, at man ikke behøver at slide så meget i det, som tilfældet er for de mere arbejdsomme lande, også kaldet de underudviklede. Ej heller skal man trække så hårdt, som det er normen for de konkurrenceprægede, kapitalistiske nationers vedkommende, hvor det essentielle jo

netop er altid at være dygtigere og bedre end nogle andre. I det socialistiske Skandinavien har man derimod en grundlov, der sikrer, at ingen må være hverken mere eller mindre end andre.

Men for at vende tilbage til historien om vores skrædder:

Helt tilbage omkring 1940 skete der nemlig noget, der kom til at vende op og ned på hans tilværelse. En dag, eller snarere en nat, mens han lå og sov, viste Gud sig pludselig for ham. Gud - i egen høje person. Hverken mere eller mindre.

- "Fat ^{Jer} Edergriffel (..Gud var i sine unge dage en stor beundrer ^{Eders} af Holberg) og mangfoldiggør, hvad ^{er} som jeg i denne stund beretter - for Eder".

Den unge skrædder blev ganske ophidset og tænkte ved sig selv, at dette var noget, der ville gøre ham berømt. Tænk engang, et eksklusivt interview med selveste Gud. Det havde ikke engang hans far opnået.

- "Drag ufortøvet ^{Jer} Eders papyrus (... beviset for at Gud i virkeligheden kom fra Egypten..) og nedskriv da, ^{2. hvid fløjel} (hvad som Jer) lydes ^{1.} (i sirlig hånd): Tre knuste fed hvidløg, et finthakket stort løg, en skæppe syrnet mælk, tre teskefulde *** (hemmelig urt) og en kvist af, hvad ^{Eders} som Jer vides (endnu en superhemmelig urt). Bland således alle dele sammen, og se til at I stiller bryggen til hvile tre efterfølgende dage og nætter. Køb ^{Eders} Jer herefter to alen plastikglas, af hine, der leveres med det ene inden i det andet, og gå da og forvalt denne forunderlige skank, som vil mestre at bringe helse til sådanne, der hemsøges af cancer, HIV og slige dårskeer".

Guds åsyn forsvandt så hurtigt, som det var kommet, men vendte tilbage ti minutter efter: "Besidder I ej en skjæring klæde, som kuns ere Eder til møje? Vid de vise ord: Giv - og der skal Jer gives".

Vores skrædder var nu helt ude af sig selv af lykke og lod Gud udvælge sig de stykker himmelske klæder, han ønskede. Derefter

fulgte han til punkt og prikke de instruktioner, han havde fået, og den følgende uge var han klar til at begynde sin mission. Foruden plastikglas købte han også en flaske til at opbevare drikken i (af den slags cykelrytterne bruger) og en lille sort taske, hvori han kunne transportere det hele.

I løbet af de næste fyrré år, lykkedes det ham at kurere nogle få personer - tre, fire stykker i alt - og nu var han så kommet til Danmark, for at se om han havde mere held med sig her. I det mindste var vejret bedre.

Nuvel, dette er i store træk historien om den mikstur, som Pafi og jeg var så bange for.

Den gamle mand trådte ind på min stue, som han havde gjort det hver eneste eftermiddag de sidste tre måneder. Da han ikke snakkede andet end norsk, var det umuligt for os at føre en samtale, hvilket jeg anså for at være en klar fordel. Han tog et lille plastikglas frem og fyldte det. Og er det ikke typisk? Er der noget her i verden, jeg decideret afskyr, så er det hvidlog. Og så bliver jeg tvunget til at drikke denne væske, der i hvert fald indeholder langt mere hvidlog end håb.

I begyndelsen insisterede jeg altid på at drikke det hele i én mundfuld for at få det hurtigt overstået. Men den gamle forklarede mig, at jo langsommere man indtog drikken, desto større var dens helbredende virkning. Og det er her at mintbolsjerne kommer ind i billedet. Jeg skyndte mig at sluge halvdelen af posen i smug og langede så et bolsje ned til Pafi, der sad og småfniste under sengen.

Jeg tomte glasset og rakte det til skrædderen. Han smed det ikke i skraldespanden, men tog det altid med sig, når han gik, for at ingen skulle lure ham opskriften af. Jeg har aldrig rigtig fattet, hvorfor der skulle være så meget mystik omkring det. Han krævede jo alligevel ikke betaling for sine besøg. Når alt kommer til alt, var der nok heller ingen, der ville give noget for det rædselsfulde stads.

- "Er den bra, den?" spurgte heksedoktoren mig, præcis som han havde gjort det alle de andre eftermiddage.

- "Ja, smadder meget bra - bra-visimo". svarede jeg, idet jeg gik ud fra, at dette ord måtte betyde noget i retning af 'god', omend jeg havde svært ved at se, hvordan han kunne bruge et sådant ord i denne forbindelse. Jeg har altid ment, at 'god' betegnede ting som is eller frugtsaft, mens det næppe er dækkende for rødbedesuppe eller, for den sags skyld, den ækle væske, han altid gav mig.

Jeg blev afbrudt i mine filosofiske tanker ved, at den gamle mand rakte mig endnu et glas, hvorpå proceduren gentog sig.

- "Bra?"

- "Uf, ja. Hvis dette her ikke er bra, så ved jeg ikke, hvad der er bra".

Det sørgelige er, at vi nu har tilbragt hele to måneder på denne måde, uden at jeg har vænnet mig til drikken, og uden at jeg er blevet en smule bedre. Og noget helt andet er, at de små stumper løg og hvidløg sætter sig fast mellem tænderne på mig, hvilket er ret forfærdeligt, for jeg må nemlig ikke børste tænder. Min sidste blodprøve var så dårlig, at lægerne siger, at jeg kan risikere at forbløde, hvis jeg får rifter i tandkødet.

Jeg får næsten heller ikke besøg længere. Den gamle har sikkert overset skiltet ude på døren, hvor der står: "Bør ikke forstyrres". (Det skal dog hertil siges, at sygeplejersken, på trods af skiltet, kommer rendende hver halve time for at rense luften med sin lille spraydåse fuld af grannåleduft. En afskyelig stank, der minder mig om Musk-Oil).

- "Bra, bra" lyder afskedssalutten fra min heksedoktor.

Pafi hoppede op i sengen, så snart han hørte ham gå: - "Pyh ha, fjø hvor du stinker. Lad mig lige få iltmasken".

- "Hvorfor sad du og fnisede sådan under sengen?"

- "Fordi det eneste jeg kunne se af manden, var hans fødder, og ved du hvad? Han havde kun den ene sok på".

En eftermiddag medbragte skrædderen foruden sin noksom bekendte sorte taske, også en ordbog. Han bladede og ledte og slog op og skrev ned. Alt sammen meget omhyggeligt.

Omsider rakte han mig et stykke papir, der havde set bedre tider omkring en skinkesandwich:

- "Enestående drik. Finito piller på hospital. Kun drik":

- "Hør nu lige her, Mister Bra. Det kan meget vel tankes, at De er en udmærket kok, hvad angår himmelske opskrifter og den slags, men det siger jeg Dem, her og nu - og på spansk for at De kan blive godt forfjamsket - at de piller, jeg får her på hospitalet, dem agter jeg at blive ved med at tage. Også efter at De er skredet i svinget med samt Deres kulinariske læremester. Eller sagt på en anden måde: Nix mere mikstur. Kaput, finito, the end, no bra. Jeg gentager: Nixen, bixen, nul og en smule mere af Deres 'bra'. Har De forstået? Hverken nu eller senere!"

Den gamle pakkede sine sager sammen med megen værdighed og forlod stuen - kun med en sok på. Han kom aldrig nogensinde tilbage. Pafi og jeg fejrede begivenheden med en kæmpe ispind. En af dem med chokoladeovertræk og rødt syltetøj i midten.

DER VAR IKKE GÅET MERE END ET HALVT MINUT
FØREND VI VAR OMRINGET AF FRYGTINDGYDENDE, ØSTERLANDSKE BETJENTE
DER BLÆNDEDE OS MED DERES PROJEKTØRER

Skradderdoktoren og hans hæslelige urtedrik var blot en af de mange, frelsende helsekure, som venner, bekendte og sågar vildt fremmede, anbefalede mig. Telefonisk, pr. brev eller personligt.

- "Denne her er den helt rigtige, men den der. Den må De hellere holde Dem fra".

- "Med denne uforlignelige formel er jeg i stand til at gøre Dem helt rask igen".

- "Ja, og det helt store for tiden er de kinesiske agurkespirer. I USA er man begyndt at forske i deres helbredende virkning, og selv min bedstemor tager dem dagligt. Men De må endelig ikke sprøjte dem ind i årerne. Det kan være dødeligt. Nej, De skal hælde dem over med kogende vand og lave en te, som De så bare drikker 42 kopper af om dagen i stedet for de sædvanlige måltider".

- "Jeg har netop sendt Dem nogle små, magisk-vibrerende krystaller, som De skal sætte fast på brystet. Nå ja, og så to kassettebånd, der vil hjælpe Dem til at afspænde de forskellige dele af kroppen. Det ene er til ørerne og det andet til bugspytkirtlen".

- "Måtte jeg berøve Dem ti minutter af Deres tid for at fortælle Dem om tangplanten fra Tokaidobugten.....?"

- "Det eneste rigtige for Dem vil være en diæt bestående af råt kod og rå grøntsager" (Og dér sad jeg med mine 55 kg og maveblødninger).

Og jeg kunne blive ved ... Der var dem, der blev ved med at ringe i én uendelighed, for at høre om jeg nu også havde fulgt de råd, de havde givet mig, og til sidst gad jeg knapt nok løfte røret, når telefonen ringede.

- "Nu har De vel besøgt den homøopat i Berlin, jeg omtalte for Dem?"

Ha, og hvorfra skulle jeg så få kræfter til sådan en flyrejse? Eller to rettere sagt. For for at komme til Berlin, er man nødt til at skifte fly undervejs. Med mindre man da vælger at rejse med Aeroflot og blive sat af på den forkerte side af muren. Jeg har dog faktisk en gang for flere år siden besøgt benævnte homøopat i Berlin, og et eller andet sted mellem mine papirer, har jeg da vist også stadig dokumenterne fra denne skæbnesvangre tur:

Jeg rejste sammen med Ken, min massør, og en lam pige, som han havde under behandling. Hun hed Cornelia, og minsandten om ikke hun også, på et senere tidspunkt, blev gravid med ham, sådan ligesom for at vise, at hun var i bedring. Vi tog færgen fra København og kørte så i bil fra grænsen mod Berlin. Jeg mindes en nat, hvor det var Cornelias tur til at køre. Det kunne hun nemlig godt ved hjælp af en særlig invalideanordning. Imens sad jeg og sov på sædet ved siden af, og Ken var gået omkuld på bagsædet mellem tapper og kufferter.

Et eller andet vækkede mig, og jeg havde åndsnærværelse nok til straks at gribe fat i rattet. Cornelia var faldet i dyb søvn. Alligevel nåede jeg ikke at forhindre bilen i at støde ind i autoværnet midt på en østtysk landevej.

Der gik ikke mere end ca. 30 sekunder, før vi var omringet af frygtindgydende 'østerlandske' betjente, som blandede os med deres projektorer og spurgte os ud på flere forskellige sprog. Eksperiment^a Causa. Om hvad der var sket, om hvordan det kunne falde os ind at ligge og køre på den måde, om hvor vores pas var etc. etc.

Vi fortalte, at vi havde haft en punktering, og det var i og for sig ikke så langt fra sandheden, for sammenstødet med autoværnet havde afstedkommet en lang flænge i det ene dæk.

Og vores pas? - Jah, ... de var der ikke. Vi fandt aldrig ud af, hvad der var sket med dem, men til gengæld kan vi med stolthed sige, at vi nok er de eneste, for hvem det er lykkedes at krydse DDR uden pas. Politiet blev nemlig på et tidspunkt så trætte af os, at de bare lod os gå.

I Berlin indlogerede vi os i homøopatens hus. Homøopaten med bloddråbeprøven. I en enkelt bloddråbe kunne man ved hjælp af et talsystem fra 1 til 12, få oplysninger om hvert eneste organs aktuelle tilstand samt eventuelle sygdomme i organet.

Det dårligste resultat fik min lever med kun tre point. Mit hjerte det højeste med ti. Det er faktisk ret interessant, og der er også en hel del logik i det, synes jeg. Så derfor gemmer jeg stadigvæk en kopi af proverne i min store arkivmappe under sektionen "Helse" ved siden af "Skatter", "Hus", "Forsikringer", "Andre" og "Diverse".

For lang tid tilbage, længe før jeg fik mistanke om smitten, besøgte jeg en læge i Californien, som reklamerede med, at han var molekylar-læge. Jeg havde nemlig igennem nogen tid følt mig meget træt og uden lyst til noget som helst. Jeg vendte hjem med en kasse fuld af diverse glas med piller, der formodedes at kunne give mig min vitalitet tilbage, men som min familie bestemt ikke havde megen fidus til. Alt i alt nåede jeg at konsumere halvdelen, cirka.

Efter min første lungebetændelse, tog jeg, i et anfald af galloperende stupiditet, et indenrigsfly til en lille dansk landsby, for endnu engang at prøve lykken. Den kloge kone viste sig at være meget sympatisk. Vi drak usødet te sammen, og hun foreslog mig tre forskellige indsprøjtninger: "Eskelletis Pulvaris Eminentus", "Kamalioni Mortis" og "Flagrum Musus", hvis jeg ikke husker helt galt.

Homøopatien fungerer derved, at man ved hjælp af indsprøjtninger eller i pilleform, giver patienten bittesmå doser af gift og andre afskyeligheder, som resulterer i symptomer svarende til den sygdom, patienten eventuelt måtte lide af. Jeg går ud fra, at ideen er at provokere kroppen til at danne antistoffer mod sygdommen, men hvilke antistoffer skulle jeg have at byde på? De er brugt op allesammen.

Jeg har ladet mig fortælle, at det sidste skrig inden for disse kredse er, at man dagligt skal drikke sin første morgenurin, der så gerne skulle virke som en slags autovaccine.

Nå, men for at vende tilbage til den kloge kones heksekunster, så fik jeg altså besked på, hver aften at sprøjte en gift ind i låret, lige under huden. Pafi og jeg forsøgte os med flere forskellige metoder:

- "Hvis du nu lukker øjnene, - foreslog han engang, - og jeg så kommer sprit på, så skal du bare stikke den ind hurtigt, uden at tænke så meget over det.."

En anden gang gik vores forsøg galt, og Pafi endte med at have to nåle siddende i rumpen.

- "Ay, det kan jo få én til at blive helt nervøs. Det er da i det mindste altid noget, at du bruger en ny nål, hver gang, du stikker dig. Hvis bare jeg ikke fik det så dårligt af den der "kranium Poulardum", surmulede han. K

Til slut fandt vi dog en, for alle parter, tilfredsstillende løsning. Vi satte simpelthen en Tango på gramofonen, og så stak jeg mig i takt til musikken. Bedst gik det til rytmerne af "Adios Muchachos" i instrumental version.

EN DAG HØRTE VI LYDEN AF EN LILLE LÅDDEN HÅND
DER BANKEDE PÅ DØREN

En dag hørte vi lyden af en lille lådden hånd, der bankede på døren. Pafi for hen og åbnede. Aldrig havde jeg set noget så morsomt. Det var Pafis familie, som havde bestemt sig for at komme efter at have modtaget vores brev.

I spidsen kom Roco, som er Pafis tvillingebror. Det var ham, der havde været deres guide på turen, helt fra Afrika. De havde fulgt et lille kort, nedkrædset på en Kodak-embalage, som en eller anden turist havde smidt fra sig ved foden af mangotræet.

Guderne må vide, hvor mange sumpområder, de havde måttet forcere på deres vej hertil. Utallige, skulle man mene. I hvert fald at domme efter det forskrækkelige pløre, de slæbte med sig ind på mit nyvaskede gulv. De så allesammen meget udmattede ud og havde svært ved at forstå, hvor de befandt sig.

Efter Roco fulgte alle hans fætre, gorillaerne Handel, Monti, Bacardi, Suppo, Humphrey, Higgins og den lille gorillababy, Flofi, der fungerede som gruppens maskot.

Bagtroppen dannedes af de ældre og mere mølædte aber. Pinky, som var ganske lille i størrelsen og fra engang i halvtresserne. Georg den Nysgerrige, der var klædt i en rød T-shirt med hans navn på og en lille hue i samme farve, som var syet fast til hans hoved. Og endelig Monky, den ældste og mest aristokratiske af dem alle. Desværre led han af en hudsygdom, der gjorde, at træulden stak ud af nogle huller i hans hænder.

Vi lavede et legetøjsvisum til hver af dem. Det var dog yderst vanskeligt af nedfælde et passende signalement af dem, for de kunne slet ikke stå stille. De legede tog i min seng og ville også afprøve en ny leg, der gik ud på at forskanse sig under

hovedpuden, kilde hinanden under fødderne og så på latteren gætte, hvem foden tilhørte. Jeg selv kunne desværre ikke deltage i legen. Dertil var mine fodsåler for ømfindige. Det kunne de ikke rigtig forstå, så det var svært at forklare dem, hvorfor jeg måtte nøjes med at være dommer.

Pafi og jeg begyndte at undervise dem i brugen af Det Lille Hus, samtidig med at vi forsøgte at indprente dem visse høflighedsregler, som var nødvendige for at begå sig i den nye civilisation, de var havnet i.

Vi begyndte også så småt at forberede dem på deres nye tilværelse som ledsagere, og vi lærte dem at tale menneskesprog. Jeg forstod næsten ingenting af det sprog, de havde med sig fra junglen, men Pafi hjalp mig meget. Han er nemlig fuldkommen to-sproget nu. Til gengæld er det aldrig lykkedes den lille Pinky at udvikle sin stemme, og den dag i dag, kan han stadig ikke sige ét eneste ord. Alligevel holder alle meget af ham, hvilket kan bekræfte teorien om, at hvis man ikke åbner munden, så kommer man heller aldrig på kant med nogen.

Vi indkaldte til stormøde for at finde ud af hvem af aberne, der egnede sig til at komme ud og blive ledsagere for de syge, som var alene. Vi diskuterede en del. Det skulle nok helst være nogle af de ældste. En gorilla, måske, men hvilken? Flofi var stadig kun et barn, og Georg den Nysgerrige var en rigtig spilopmager, og man skulle hele tiden have et øje på ham, for ellers lavede han unoder.

Hvor meget vi end snakkede frem og tilbage, kunne vi ikke blive enige.

- "Hvorfor bliver vi så ikke bare sammen, allesammen, som én stor familie?" - foreslog Roco.

- "Men er det da tilladt?" - spurgte jeg.

- "Ja, selvfølgelig. På den måde kunne vi også lege med dig, når Pafi sover, og når du selv er træt, kunne vi lege med hinanden".

Vi bestemte så, at Handel skulle oprette en abeskole, hvor de allesammen kunne få undervisning i at synge og lege og måske endda i at læse. Roco udfærdigede et dagsprogram. Den mest populære time var den, der lå klokken 10 om formiddagen. Der havde de nemlig faget MELLEMMÅLTID, hvor de lærte at pille rosinerne ud af æsken samt at kravle op på køkkenskamlen for at få fat på bananerne og mangoerne på køkkenbordet.

Monti sagde, at han kunne undervise i idræt og foreslog, at de lagde ud med baseball. Men det viste sig at være en dårlig idé. Flofi reddede sig et blått øje allerede under den første dags træning, og vi blev nødt til at aflyse alle de efterfølgende undervisningstimer i faget. De gamle aber fik lov at sove til middag midt på dagen, og i det hele taget var alle overordentligt tilfredse med ordningen.

DET SKYLDES DEGENERATION AF SMAGSSANSERNE,
UDTALTE LÆGEN,
DET ER KUN HVAD MAN KUNNE FORVENTE

- "Pafi, du kan få lov at få min broccolisuppe!"

- "Fint, lad mig få den herover".

- "Vil du have en ske?"

- "Nej, det er ikke nødvendigt. Jeg slubrer den bare i mig sådan her..... Men hør! Det her er da ikke broccolisuppe. Det er chokoladebudding.. - og den er god".

- "Lad mig se. Stik mig den lige igen, så jeg kan smage... Føj for den lede! Det er broccolisuppe, og den er oven i købet uden salt".

Dagen forinden havde Pafi fået nogle rosiner forærende, som smagte af bly, og efterhånden kom alt, hvad jeg spiste, til at smage af metal.

- "Det skyldes en perversitet i smagsorganerne", fastslog lægen, "det er kun, hvad man måtte forvente".

Det betød dog ikke, at jeg straks var parat til at iføre mig en lyserød Mickey Mouse bluse og bukser, der ikke passede til, men var derimod en omstændighed, der kunne stamme fra en eller anden slags medicin, eller skyldes at virusset havde installeret sig i nervespidserne på min tunge.

Og som om det ikke kunne være rigeligt, så begyndte jeg også at lide af det berømte Musk-Oil Syndrom. Denne sjældne sygdom indebar, at jeg ved hjælp af lugtesansen blev i stand til at påvise tilstedeværelsen af en hvilken som helst sæbe, shampoo

eller creme, der havde omtalte olie som ingrediens. Man skulle ikke tro, at så mange yndede at smøre sig ind i dette ildelugtede stads.

Pafi og jeg opfandt en leg, der gik ud på, hvem af os der kunne snuse sig frem til flest "Musk'er" på en dag.

- "Femten!" forkyndte Pafi en dag. Han havde nemlig udviklet sig til et sandt matematisk geni.

- "Fint, Pafi. Jeg fik det til 45".

- "Det er i hvert fald løgn. Jeg gider altså ikke, hvis du skal snyde sådan".

- "Men jeg forsikrer dig, Pafi, at hende sygeplejersken, jeg havde i dag, havde overhåldt sig med så meget, at det mindst må gælde for tyve. Det var en tortur uden lige".

- "Nå, sådan. Ja, på den måde kan du jo nemt få ret".

Mine smags- og lugteproblemer har haft meget dramatiske følger. De små puds som mine nervetråde spiller mig, har i alvorlig grad indvirket på mit forhold til omverdenen. Til venner, bekendte og hvem jeg ellers kommer i nærkontakt med.

Tag bare eksemplet med mine venner. De gør sig altid pænt i stand hjemmefra, før de aflægger mig en visit. Smører sig ind i cremer eller sprøjter sig over med Eau de Cologne, og jeg nænner simpelthen ikke at fortælle dem, hvilken lidelse det er for mig. Og tænk så bare, hvis de også har blomster med!"

Bilkørsel har repræsenteret nogle af de forfærdeligste stunder for mig. At sidde indesparret i sådan en tingest i længere tid, om vinteren for eksempel, med alle vinduer rullet op og varmeblæseren på fuldt drøn. Det er bare uudholdeligt. Mere end én gang har jeg været sikker på, at jeg var på nippet til at blive vanvittig.

Dem som ikke selv har prøvet det, kan umuligt forestille sig, hvordan det føles. Somme tider virker det på én måde, og til andre tider er fornemmelsen en helt anden. Det er aldrig til at vide på forhånd.

Allerede fra det tidspunkt, hvor de første, spæde symptomer på sygdommen begyndte at vise sig, var jeg holdt op med selv at bruge deodoranter og parfumer. Til gengæld gik jeg i bad to gange dagligt og vaskede mig med uparfumerede sæber.

Der var steder, jeg ikke kunne klare at komme mere på grund af deres lugt, og måltider, der tidligere havde været en sand fryd for min gane, måtte nu vige pladsen for en gemen hamburger uden hverken smag eller lugt.

Det skete, at jeg kunne bilde mig selv ind, at hvis jeg nu bare spiste den eller den bestemte ting, så ville min lykke være gjort. Og jeg ville blive et kilo tungere. Det var for eksempel tilfældet med en bestemt slags gelé, som dog desværre ikke kan skaffes i København. Mine venner forsøgte at få fat i den alle mulige steder, men uden held. Den fandtes simpelthen ikke. Slutteligt bestilte vi den fra USA. Det tog sin tid, den slap gennem toldernes nåleøje, og så en dag havde jeg den med posten. Store var mine forventninger, mens jeg gik og anrettede min første tallerkenfuld. Den havde den helt rigtige farve, den rette hospitalskonsistens, den var spækket med C-vitaminer og fik i det hele taget mine tænder til at løbe i vand.

Alkligevel var der uoverstigelige vanskeligheder forbundet med at få den ned, da jeg endelig satte mig til bords. Og det blev ikke nemmere af, at vi forsøgte os med andre smagsvarianter, uden sukker eller med, tilsat juice eller frugter, eller blandet op med fløde, etc, etc.

Det værste var, da en af mine venner, som arbejder i lufthavnen, fik skaffet en pakke pulver, som han så selv rorte op til mig med små stykker ananas (som bekendt en luksus på disse breddegrader) - og den måtte ende sine dage som jomfru i hospitalets køleskab. Jeg beder bare til, at han aldrig får det at vide.

Utallige er de timer, vi enten hjemme eller på hospitalet har tilbragt med at snakke om mad, men det har været nødvendigt for at kunne sammensætte diæter, der på én og samme tid kan hjælpe mig til at tage på i vægt og tage hensyn til de mange restriktioner om, hvad jeg må og ikke må få. Jeg kan blive helt desperat ind imellem over al den tid, der går til spilde, som regel uden at man alligevel når frem til noget væsentligt, og over alle de ting, jeg hele tiden skal være opmærksom på. Dette, og så hospitalernes lange ventelister er noget, der i sandhed kan få mig i dårligt humør.

MODER: GIV MIG SOLEN, SOLEN, SOLEN

I dag fik jeg en ny blodtransfusion. For at få tiden til at gå mens det stod på, prøvede jeg at tælle op, hvor mange forskellige personers blod, jeg egentlig render rundt med i årerne. Det blev ialt 115. Jeg er selvfølgelig meget taknemmelig. Jeg ved godt, hvor kostbare den slags transfusioner er, og i mit tilfælde har de aldrig sparet på noget. Men det er dog ikke gået mig særlig godt med det blod, donorerne har skænket mig til mine ben. De opfører sig nemlig stadig helt tosset, og jeg bliver nødt til at gå med krykker eller klamre mig til væggene, når jeg er oppe.

Pafi vil også have, at jeg skal købe nogle minikrykker til ham, så vi kan gå ture sammen. Til parken, for eksempel, og se på ænder. Det er noget vi mægtig godt kan lide - specielt finder jeg disse dyr meget charmerende, nu efter at vi har fået samme gangart.

Når jeg en sjælden gang går på gaden med mine krykker, bevæger jeg mig meget - faktisk overordentlig meget ^vlangsomt. For mine muskler har indledt generalstrejke. Jeg har flere gange været ude for at nogle, når de ser mig, spørger, hvad det er, der er galt med mine ben.

- "Har De været ude for en ulykke, eller er det en sygdom?"
- "En ulykke. Faldskærmen foldede sig ikke ud i tide".
- "Det er mine sko, der klemmer".
- "Nah, jeg er ^{ald}såmen bare ude at prøve krykkerne. Det er teaterrekvisitter til vores kommende forestilling".
- "Jeg er biolog og er for tiden i gang med et eksperiment vedrørende skildpadders fremdrift".

Mine fingre føles, som om de var fulde af myrer indvendig. Det summer og prikker i fingerspidserne, og jeg kan ikke længere holde ordentligt på en blyant, for slet ikke at snakke om en nål.

Den lille intellektuelle djævel, der fra tid til anden bemægtiger sig min tunge, får mig til at recitere værker af Ibsen. Heldigvis vælger han altid de relativt korte. Hans favorit er slutningen af SPØGELSER, dér hvor Oswald flytter hjem til sin mor efter at have levet et udsvævende liv i Frankrig. Han lider af en frygtelig sygdom - en af dem, der var på mode dengang - som gør ham mere og mere sindsyg, og han ved, at det næste anfald kan blive fatalt og forvandle ham til en grøntsag. I lommen har han en lille æske med morfinpiller, som han beder sin mor administrere for sig, for på den måde at gøre en ende på den bedrøvelige situation, han befinder sig i, én gang for alle. Men hun nægter. Oswald sidder i en lænestol ved vinduet:

"Moder, giv mig solen,
solen, solen,
solen, solen!"

Det er muligt - men samtidig også forbudt - at løfte op i etiketten, der sidder fastklæbet på den dinglende plastikpose med blod over sengen, for at se, hvem blodet tilhører. Foruden navnet oplyses der om fødselsdato og aktuelle bopæl. Jeg plejede somme tider at kigge alligevel, men når jeg så begyndte at forestille mig, hvem alle disse mennesker var; deres ansigter, kroppe og tanker, blev jeg deprimeret, så nu er jeg holdt op. Både min mor og min søster ville gerne have været bloddonorerer for mig, men min søster har haft hepatitis, og min mor lider af årebetændelse, så det er nok ikke så god en idé.

Jeg burde faktisk være fed som en julegås med alle de 35 liter, de til dags dato har fyldt på mig - svarende til det nødvendige kvantum for hele syv personer - men det ser ud til, at blodet på mystisk vis skjuler sig et eller andet sted. Og desuden, med alt det, de har tappet mig for til diverse prøver....

Sygeplejersken insisterer på selv at stikke mig i stedet for at tilkalde lægen. Hvor ofte har vi ikke lidt, begge to, når hun ikke har kunnet finde blodåren og har måttet stikke igen og igen. Det er også sket, at en vene er sprængt og er blevet betændt. Så hæver hele armen op, og det er bestemt ikke særlig behageligt.

Alligevel har jeg efterhånden så megen øvelse, at jeg kan slubre hele fire poser blod i mig på mindre end fem timer. Somme tider spørger jeg mig selv, om jeg mon, med dette system, kan risikere at blive smittet med en eller anden anden sygdom. De mere banale sygdomme, såsom klumpfod og lignende, er egentlig dem, jeg frygter mest.

SÅ KOMMER NOGLE PERSONER IND PÅ SCENEN
MED HVIDE STOKKE OG MØRKE SOLBRILLER

Pafi og jeg sad og læste i et ugeblad, der hedder "Muy Interesante" og som kommer fra Argentina eller måske Spanien. Og det er virkelig et interessant blad. For eksempel står der, at man under den anden verdenskrig opdagede, at mælken fra grønne kokosnødder kunne gøre det ud for blodplasma i nødstilfælde. Lige siden har vampyrerne drukket sig fra sans og samling i Piña Colada, og bløderne har været selvforsynende med kokos. Sikken dog en eventyrlig plat form for humor.

- Godaften mine damer og herrer. De skal nu overvære den berømte komiker, Negrín, for hvis fødder adskillige er faldet døde om af grin. Ha, ha. Dog bedrover det mig at måtte meddele Dem, at flere af hans patienter - oh, tilskuere, mener jeg selvfølgelig - ha, ha, er faldet døde om, endnu inden de fik lejlighed til at opleve hans fabelagtige show.

- Ved De, hvad det diplomatiske, hvide blodlegeme sagde til virusset? - "Lad så være med at genere mig. Du forkludrer min immunitet". Og dette er kun begyndelsen, mine damer og herrer.

- Her har jeg en statistik i min højre lomme og en anden i den venstre.. Lad os lægge ud med den ældste: "Vidste De, at kun tyve procent af dem, der er smittet med virusset, udvikler sygdommen?"

- Ikke så dårligt, hva'? Måske vi alligevel redder skindet på næsen. Nå, men det virkelig komiske har jeg liggende her i den anden lomme i form af et avisudklip fra forrige uge. Her står, at hele 95 % af de smittede vil udvikle sygdommen. Er det ikke bare ustyrlig morsomt, mine herskaber? Når vi nu lige havde bildt os ind, at der ikke var nogen fare på færde!

- Og her har jeg så endnu et udklip, som fortæller, at den gennemsnitlige levetid fra virusset er kommet ind i kroppen, er på syv år, og at den for dem, der har sygdommen i udbrud, er på 22 måneder. Ophavsmanden til denneher artikel udtaler, at han selv nu er oppe på hele 26 måneder og stadig er frisk og rørig. Ha, ha.

- Og nu, mine damer og herrer, vil jeg lade hatten gå rundt for at nyde godt af Deres generøsitet. Min økonomiske situation, kan jeg betro Dem, lader meget tilbage at ønske, takket være dette lands skyhøje priser på selv de mindste bekvemmeligheder, såsom et bad og en lejlighed uden trapper helt op til femte sal.

- Vidste De, at sygdomme som AIDS nu ikke længere anses for dødelige, men derimod kroniske? Det kan man læse om i TIME - og har De ikke også bemærket, at der tales og skrives mindre og mindre om vaccinationer og medikamenter? Jeg tror, når jeg skal være ærlig, at emnet som sådan er ved at gå af mode. Der er ingen, der interesserer sig for det længere, endsige bekymrer sig om det. Man skulle næsten tro, at de gjorde det med vilje, for at ærligt arbejdende personer, som jeg selv, skal spille deres tid.

- "Hvad er det, der er så morsomt? Du har siddet og smågrint hele dagen", afbrød Pafi mig.

- "Ja, det er på grund af den cortisoná, de giver mig, ha, ha. Den får mig til at føle mig godt tilpas. Men lægerne kan ikke blive enige om, hvor meget jeg skal have, eller om jeg overhovedet skal have noget. Der er nogle, der mener, at jeg skal blive ved med at tage det, og andre der mener, at jeg skal holde op; nogle mener, at dosen skal sættes ned, og andre igen at den skal sættes op. Det er til at blive vanvittig af.

- "Men når du nu har det så fint i dag og sidder og griner og alting, hvordan kan det så være, at du er så ked af det andre dage?"

- "Når jeg begynder at tænke på, hvad der skal ske med mig, så bliver jeg frygtelig bange. Jeg bliver vred og i rigtig dårligt humør. Som den dag jeg kylede hele frokosten op ad væggen".

- "Ja, og ih, hvor var det sjovt".

- "Men så er der også dage, hvor jeg kan nyde de ting, der sker omkring mig, og hvor alting forekommer mig ustyrlig komisk. Alle de nåle jeg har siddende alle vegne. Eller de indsprøjtninger de giver mig, som efterhånden er blevet så meget af en vane, at jeg slet ikke tænker over dem men bare vender armen helt automatisk. Eller det kan være sygeplejerskerne eller alle de skøre ideer og indfald, der flyver rundt i mit hoved. Alt muligt.

- "Uh, uh. Som om jeg ikke vidste det i forvejen".

- "Somme tider føler jeg mig som den heldigste kartoffel i hele universet og glæder mig over hvert eneste minut, der går. Med virusset som undskyldning, slipper jeg nemlig for at gå til en masse kedelige fester, jeg behøver ikke at gå til møder eller få besøg af folk, jeg ikke gider snakke med. Hvis de alligevel kommer, siger jeg simpelthen bare: 'Ved du hvad, jeg er faktisk meget træt, så jeg tror hellere, jeg må gå ind og tage mig en lille lur. Hej'. Og så forsvinder jeg ud i den blå luft".

- "Det gør jeg også".

- "Det føles næsten som om, jeg har fået et liv mere, som falder heldigere ud end det første. Det er i alt fald på den måde, jeg beskriver det i mit danseteaterstykke 'ET EKSTRA LIV', det eneste fuldkomne selvbiografiske stykke, jeg har lavet".

- "Hvad handler det om?"

- "Det er historien om en drengⁿ, fra han bliver født, og til hanⁿ dør. Om hvordan han udvikler sig og opdager livet. Der kommer nogle personer ind på scenen med hvide stokke og mørke solbriller. De er drengens læremestre. De er allesammen blinde og

har ikke begreb skabt om, hvad de foretager sig. De puffer og skubber drengen gennem livet. Bruger ham som kasterbold.

Senere kommer så ensomheden, en søgende periode, hvor drengen prøver at finde sin identitet gennem studier og rejser. Hvor man følger drengen, hans problemer, hans kærlighed til og venskab med forskellige mennesker. Der er en meget smuk scene i en café, hvor drengen sidder sammen med en ung pige, mens man i baggrunden hører den der sang, du ved med '...dine hænder brænder, dit blik bedrager, din ånde smitter med fordærv...'."

- "Og hvad sker der så?"

- "Så kommer sygdommen; den sygdom drengen lider af. Den repræsenteres af en fornem og elegant danser, som skiftevis ler og græder, falder og slæber sig hen ad gulvet. Som lader sig føre med strømmen, og som støtter sig til folk, der hjælper ham og til andre, som ikke gør det. Flere gange kalder Døden på ham, men han er ikke parat og nægter at følge med, indtil han til sidst i stykket overgiver sig, fordi han føler, at han nu har opnået, det han ville, og fordi han er udmattet og ikke længere har lyst til at leve".

- "Caramba! - sagde Pafi - det bliver rigtignok mere og mere speget for hver gang, hva'?"

- "Det kan gerne være, Pafi, men det er sådan kunsten opstår. De bedste af mine stykker har jeg lavet, efter at jeg blev syg. Jeg kan ikke huske hvem, men der var en eller anden, der en gang sagde: 'Kun i smerte skaber man'. Det har nok været Goethe eller Schiller eller et andet af de der genier".

- "Og det skal nok være rigtigt, for når jeg selv befinder mig i en eller anden kattedepine, så er der altså ikke grænser for, hvor mange skarpsindige indfald, jeg får".

- "Nu skal vi også passe på, Pafi, at vi ikke går hen og bliver så transcendentale, at vi ikke er til at være i nærheden af. Har du ikke lagt mærke til, at alting er blevet lidt lettere, efter

at vi er begyndt at forenkle navnene på forskellige ting? Man skulle næsten tro, at tingene selv var mere tilfredse med deres nye navne".

- "Ja, med en blanding af abesprog og nogle få, selvopfundne ord, har vi efterhånden en helt lille ordbog på tre sider, der indeholder alt, hvad vi har brug for for at kunne føre en samtale".

- "Lad os se, Pafi, hvad betyder uga-uga?"

- "Uga-uga betyder mad og puga-puga betyder søvn. Pilis er piller. Viola Rap Roulette er din rullestol. Lurti betyder at gå på toilettet. 'Det Store Dun' er hovedpuden. Akvåse er vand. Albert den Fede er navnet på de poser blod, de giver dig. Henrik og Edvard er dine fødder, som nu har bestemt sig for ikke at ville gå længere, og som lever hver deres liv.

Unga-unga betyder at være glad..... og så kan jeg ikke komme på flere lige i øjeblikket".

- "Det var da også fint. Men kan du så huske den lille bon, vi beder sammen om aftenen?"

- "Hm, ja da. 'Fader vor, du som er i himlen. Hellige^z vorde dit navn, komme...'"

- "Nej, Pafi. Ikke den".

- "'Vi forsager djævlens og alle hans gerninger og alt hans væsen. Vi tror på Gud fader, den almægtige...'"

- "Nej Pafi, heller ikke den. Den anden, du ved. Den jeg selv har fundet på".

- "Nå ja, nu er jeg med: 'Kære Gud, dagen i dag var meget kort. Og af dagen i går er kun tilbage alle de gode ting, som du har skrevet ned til mig deroppe i himlen. Jeg takker dig for alt det, jeg har og beder dig om, at jeg må blive ved med at have det, og

at alle dem, der ikke har det, må få det. Jeg takker dig for ikke at være syg og beder til, at jeg heller aldrig bliver det, og til at dem, der er syge må blive raske og aldrig blive syge igen'".

- "Flot, Pafi. Ved du, at jeg ikke var mere end otte år gammel, da jeg opfandt den bøn? Jeg har bedt den hver eneste dag lige siden, inklusive det der med ikke at være syg og alt det. Og jeg takker Gud for ikke at lide af et eller andet skrækeligt, der er værre end det, jeg allerede lider af".

- "Såsom hvad, for eksempel? Kan du da forestille dig noget, der er værre?"

- "De ting man ikke kan fortælle om, er de værste. Hvad ved jeg, det kunne måske være gulerodsfodder eller elefantører eller måske en galopperende hudsygdom. Eller hvad mener du om grønt opkast ud af ørerne".

- "Uh,uh", sagde Pafi og tav.

DU VED GODT AT JEG IKKE KAN KOMME MED NED I DIN KISTE
 NÅR NU ENGANG HAM KNOGLEBUNDET
 KOMMER OG SLÆBER AF MED DIG, IKK?

Nogle dage - ikke alt for ofte - er der pludselig tumult uden for en af stuerne. Hvisken og tischen. Gråd. Sygeplejersker, der lister omkring på tåspidserne. En læge, der går og kommer. Familie og venner...

Så ved vi, Pafi og jeg, at vi om aftenen vil kunne vente at se en smal bære på hjul rulle forbi på gangen uden for vores værelse. En smal bære hvis passager er dækket til med et nyt, hvidt lagen med sorte kanter. Og på hans bryst en lille buket blomster.

Pafi ville gerne vide, hvor de blev kørt hen, så en morgen gik vi på opdagelse i hospitalets indre. Vi kunne ikke komme så langt som til selve køleboksene, for de var låst inde bag store døre med skilte, hvorpå der stod: "Besøgende ingen adgang".

- "Du ved godt, at jeg ikke kan følge med dig ned i kisten, ikk?", begyndte Pafi en dag efter at have siddet stille og grublet et stykke tid.

- "Hvad mener du, Pafi?"

- "Jo, det står i min kontrakt for tøjaber. Og for øvrigt ville min polæsterpels også blive grimt svedet, når de futter dig af. Og føj for en stank, der så ville blive. Du må forresten ikke glemme at bede dem om en sodavand til rejsen, hvis du skulle gå hen og blive tørstig undervejs. Det kan jo godt blive temmelig varmt. Og måske du også skulle gå i gang med at øve dig på at slukke tændstikker med fingrene".

- "Men hvad skal jeg så stille op med dig?"

- "Hvad ved jeg. En eller anden kan vel arve mig".

- "Aha! Som hvem, for eksempel?"

- "Måske din fætter, Santiago. Ham, der er kamel i Tibet".

- "Ha, ha, Pafi, ikke kamel, dit lille fæ. Han er lama. Lamaer det er sådan en slags munke, der går rundt klædt i orangefarvede skørter".

- "Nå sådan. Tror du mon, de har frugter og kiks og sådan, dér hvor han er?"

- "Det er da klart. Sådan nogle munke lever udelukkende af grøntsager og frugter, og måske de sågar kan lære dig at meditere *et stykke*".

- "Og hvad er så det?"

- "Det er når man ligesom svæver op og ned alene ved tankens hjælp - uden hverken elevator eller trapper. Smadder praktisk når man skal plukke bananer, for eksempel. Du kommer til at se pudsigt ud, sådan svævende rundt oppe i atmosfæren og iført orangefarvede gevandter. Jeg kan lige se det for mig".

- "Så kan det da være, at jeg kan bede Dalei Kamel låne mig et fotografiapparat, så jeg kan sende dig et rigtigt fint billede af mig".

- "Tror du slét ikke, du vil komme til at savne mig?"

- "NEJ, - FOR DU VIL BLIVE VED MED AT VÆRE ET STED I MIT LILLE ULDHJERTE, OG HVER GANG JEG BLIVER KED AF DET, BEHØVER JEG BARE AT KIGGE IND I MIG SELV FOR AT BLIVE GLAD IGEN. FOR VI TO ER DE BEDSTE VENNER, OG DEM MAN HOLDER ALLERMEST AF VIL ALTID VÆRE HOS ÉN".

- "Ja, det er rigtigt. Og så kan vi jo altid sende breve til hinanden med små tegninger".
- "Tror du da, at der er papir og blyanter, der hvor du skal hen?"
- "Det håber jeg, der er".
- "Og hvordan er så Døden?"
- "Altså først kommer ham knoglebundet og slæber af med én i en stor sæk. Og så bliver man senere smidt af i en mørk trappeskakt, hvor solens stråler aldrig når ned".
- "Og hvad skal du lave dér?"
- "Jah, hvad kan jeg lave sådan et sted? Jeg kan vel sætte mig til rette på et af trappetrinene".
- "Og hvad?"
- "Vente, formoder jeg. Jeg ved ikke - måske vil jeg ikke engang være i stand til at tænke. Jeg ville ellers gerne sidde og tænke lidt på dig. Sende dig en tanke fra min trappeskakt".
- "Jeg ville blive meget glad, hvis du tænkte på mig. Jeg vil nemlig også tænke på dig".
- Kan du huske, hvordan vi to spillede bold sammen, før jeg blev rigtig syg? Og hvordan vi plejede at gå i biografen? Du skreg altid sådan, hver gang de onde viste sig på lærredet, at jeg måtte stoppe dig med jordnoder for at få dig til at holde mund".
- "Uh, uh. Selvfølgelig kan jeg da huske det".
- "Det skulle vel aldrig være noget, du gjorde med vilje for at kunne spise alle mine jordnoder?"

- "Uh, hvem ved. Dér har du noget at spekulere over, når du sidder der på trappen".

til anklerne. Det er for, at du ikke skal komme til at vikle storetåen ind i kanten forneden og falde og slå hovedet på en eller anden sky. Hvis du vil have, at den skal se ud, som om den var længere, kan du altid bare bøje lidt ned i knæene".

- "Det lyder meget smukt alt sammen, Pafi..... Jeg ligger her og lytter.. , det er bare det, at jeg føler mig så forfærdelig træt".

- "Åh, men der er meget mere. En lille guldkrone af pap som du kan sætte fast på hovedet med et stykke af det hæfteplaster, de har her på hospitalet. Og lad os se.. Her har jeg nogle andre ting, som du måske kan få brug for. Det er nemlig slet ikke så nemt at bo på en sky uden at falde ned. Du kan for eksempel ikke bruge en almindelig stol, for den laver huller i skyen. Så hellere en stor pude, så du kan sidde mageligt. Det eneste du skal have, er et hovedpudebetræk. Så kan du selv samle fjer sammen, efterhånden som de falder ned på din sky - når det blæser, måske, eller efter et fugle- eller engletræf - og så stoppe betrækket, indtil du har en god, tyk siddepude".

- "Det kan altså være meget godt, men hvad havde du forestillet dig, at jeg skulle få tiden til at gå med hele dagen på en sky?"

- "Det er ikke noget problem, som vi siger i Afrika. Jeg har tænkt på det hele. Du skal naturligvis lære at spille på harpe. Jeg har designet en fin lille harpe til dig, med manual til at lære at spille efter og alting".

- "Men, Pafi. Den manual er kun på én side!"

- "Nå ja, det er fordi den harpe, jeg har tegnet til dig kun har én streng, men den er indrettet sådan, at du altid kan sætte flere strenge på, efterhånden som du bliver dygtigere. .. Og ikke noget med at give op på halvvejen! Ideen er jo, at du skal blive rigtig professionel til sidst, ikke?"

- "Jo, det er klart..."

- "Noget andet, du kan tage dig til, er at indøve forskellige, smarte kropsstillinger, sådan at charterturisterne kan tage billeder af dig, når de flyver forbi. Du kunne for eksempel stå på et ben med løftet pegefinger og din harpe under armen. Eller du kunne stå på hovedet på din pude og spille harpe med fødderne. Og der er garanteret masser af andre underholdende muligheder".

- "Ja måske nok, men det lader til, at jeg skal øve mig temmelig meget på en hel masse, hva'?"

- "Nå ja, men på den måde slipper du for at kede dig. For en sikkerheds skyld, må du nok også hellere tage en god, tyk bog med at læse i, og også alt det, du har skrevet indtil nu, så du i ro og mag kan gennemlæse det og rette lidt hist og her".

- "Nej, der bliver ikke rettet noget som helst, Pafi. Jeg kan lide det, jeg har skrevet, præcis som det står nu, og jeg tror at alle og enhver vil kunne forstå det og få noget godt ud af det".

- "Helt fint. Så siger vi det. Og her har du så en kurv til at have alle dine ting i. Man bliver nødt til at holde en vis grad af orden deroppe på skyerne, ved du. Jeg lægger lige en lille pose rosiner oveni, til hvis du skulle blive sulten. Mon ikke det eneste man ellers får sådan et sted er manna og kildevand...?"

- "Pafi, kan du høre den dér lyd ude på gangen? Ligesom af træ, der bliver slået hen ad gulvet?"

- "Joh, men jeg synes nu nærmere, det lyder som tørre knogler eller sådan noget... Hør, det skulle vel aldrig være...?"

- "Ha, ha. Jo, selvfølgelig. Det er nu, han kommer for at hente mig. Det er jo til at dø af grin over.... Godt, Pafi, du begynder at fornærme ham tumpen, det bedste du har lært. Og husk at sætte et rigtig forfærdeligt ansigt op.

Så vil jeg smutte ud på badeværelset og se, om jeg kan overvinde det her latterkrampeanfald. Det tror jeg, er det bedste, vi kan gøre i denneher situation".

- "Infame bønnestage!"

- "Ja, det er dig derude på gangen, jeg taler til".

- "Ildelugtende benrad!"

- "Forsuttede engleimitator!"

- "Magre rotte!"

- "Hundefoder!"

- "Blasfemiske vejrmølle!"

- "Forkalkede mosefund!"

- "Hykleriske ådselsfabrikant!"

- "Hører du efter, Død?... - Og gid dine ækle fingre måtte ^{sidde fast} komme i ~~klæmme~~ i en stikkontakt..."

